

บทที่ 11
ศาสนายิว

เนื้อหาบทที่ 11

ศาสนายิว

11.1 ประวัติความเป็นมา

11.2 ประวัติศาสดา

11.2.1 ชาตีกำเนิดและปฐมวัย

11.2.2 พระโอรสเลี้ยงและมัชฌิมวัย

11.2.3 ปัจฉิมวัยและได้รับบัญญัติ 10 ประการ

11.3 คัมภีร์ในศาสนา

11.4 หลักคำสอนที่สำคัญ

11.4.1 พระบัญญัติ 10 ประการ

11.4.2 เรื่องสร้างโลก

11.4.3 เรื่องดวงวิญญาณ

11.4.4 พระเจ้าเป็นเจ้าสูงสุด

11.5 บทบาทของศาสดาประกาศกในศาสนายิวหรือยูดา

11.6 หลักความเชื่อและจุดหมายสูงสุด

11.7 สถานที่ทำพิธีกรรมและนักบวช

11.8 พิธีกรรมที่สำคัญ

11.9 นิกายในศาสนา

11.10 สัญลักษณ์ของศาสนา

11.11 ฐานะของศาสนาในปัจจุบัน

แนวคิด

1. ศาสนายิวเกิดที่ประเทศปาเลสไตน์ ประมาณ 957 ปี ก่อนพุทธศักราช เป็นเอกเทวนิยม คือนับถือพระยะโฮวา ชาวยิวเชื่อว่าพระยะโฮวาเป็นผู้สร้างโลก เป็นผู้ช่วยชาวยิวให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสของชาวอียิปต์ ศาสดาของศาสนายิวคือโมเสส

2. คัมภีร์สำคัญในศาสนายิว คือ “ตอราห์” แบ่งออกเป็น 3 ภาค คือ 1.คัมภีร์โตราห์ 2.ศาสตาประกาศ 3.วรรณกรรม นอกจากนี้ยังมีคัมภีร์อีกเล่มหนึ่งซึ่งเป็นบทอธิบายนเพิ่มเติมจากของเดิม เรียกว่า “คัมภีร์ทัลมุด”

3. ศาสนายิวมีหลักคำสอนที่สำคัญ คือ 1)พระบัญญัติ 10 ประการ 2)เรื่องการสร้างโลก 3)เรื่องดวงวิญญาณ และ ศาสนายิวมีจุดหมายปลายทางสูงสุดของชีวิต อันเป็นสุขที่แท้จริง และนิรันดร์ที่ชาวยิวต่างมีความปรารถนาที่จะบรรลุถึงคือสวรรค์ (การมีชีวิตอยู่กับพระเจ้า) วิธีปฏิบัติเพื่อบรรลุจุดหมายปลายทางนั้นจะต้องเชื่อฟัง จงรักภักดีบูชาพระยะโฮวาเจ้าเพียงพระองค์เดียวและเชื่อฟังปฏิบัติตามพระบัญญัติซึ่งพระยะโฮวาส่งผ่านลงมาทางโมเสส โดยเฉพาะที่สำคัญยิ่งคือพระบัญญัติ 10 ประการ ชาวยิวเชื่อว่าชีวิตในโลกนี้มีครั้งเดียวจากนั้นก็จะไปอยู่ในโลกวิญญาณชั่วนิรันดร์

4. นิกายในศาสนา ศาสนายิวมีนิกายที่สำคัญอยู่ 4 นิกาย ดังนี้ 1)นิกายออร์ทอดอกซ์ 2)นิกายปฏิรูป 3)นิกายอนุรักษนิยม 4)นิกายบูรณปฏิสังขรณ์ ส่วนสัญลักษณ์ในศาสนา นั้นเดิมใช้เครื่องหมายเทียห์ 7 กิ่ง เป็นสัญลักษณ์ แต่ปัจจุบันใช้รูปสามเหลี่ยมซ้อนกัน 2 รูป เป็นดาว 6 แฉก เป็นสัญลักษณ์

5. ศาสนายิวในปัจจุบันนี้มีศาสนิกที่นับถือศาสนาอยู่ทั้งหมดประมาณ 12-13 ล้านคน ซึ่งในจำนวนนี้เกือบทั้งหมดอยู่ในประเทศอิสราเอล ในสหรัฐอเมริกาประมาณ 5 ล้านคน ในแคนาดาประมาณ 4 ล้านคน ในทวีปยุโรปประมาณ 3 ล้าน 5 แสนคนและในทวีปเอเชีย ประมาณ 3 ล้านคน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักศึกษาได้มองเห็นภาพรวมประเด็นที่เป็นสาระสำคัญทางศาสนาของศาสนายิว ได้อย่างสมบูรณ์
2. เพื่อให้นักศึกษาได้ศึกษาและสามารถถ่ายทอดเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของศาสนา ประวัติศาสตร์ คัมภีร์สำคัญในศาสนา หลักคำสอนที่สำคัญในศาสนา หลักความเชื่อและจุดมุ่งหมายสูงสุดในศาสนาของศาสนายิวได้อย่างถูกต้อง
3. เพื่อให้นักศึกษาได้ศึกษาและสามารถถ่ายทอดเกี่ยวกับพิธีกรรมที่สำคัญ สถานที่ประกอบพิธีกรรมและนักบวชในศาสนา นิกายในศาสนา และฐานะของศาสนาในปัจจุบันของศาสนายิวได้อย่างถูกต้อง

บทที่ 11

ศาสนายิว

11.1 ประวัติความเป็นมา

ศาสนายิว เป็นศาสนาที่เก่าแก่ที่สุดในบรรดาศาสนาเอกเทวนิยมที่ยังมีชีวิตอยู่ ศาสนายิวเกิดประมาณ 957-657 ก่อน พ.ศ. โดยคิดตามสมัยของโมเสส ผู้เป็นศาสดาของศาสนานี้ แต่ถ้าจะว่าตามความเชื่อของชาวยิวแล้ว ศาสนายิวเกิดตั้งแต่สมัยอับราฮัมหรืออับราฮัม หรือที่ศาสนาอิสลามเรียกว่าอิบราฮิมแล้ว คือประมาณ 1,500 ปีก่อน พ.ศ. ซึ่งเป็นเวลาประมาณ 4,000 ปีมาแล้ว ศาสนายิวเป็นศาสนาของชนชาติยิวหรือที่เรียกกันว่าเฮบรู (Hebrew) ในสมัยโบราณ คำว่า ยูดา มาจากคำว่า จูดา และคำว่า ยิว มาจากคำว่า จูเดีย ซึ่งเป็นชื่อที่ชาวเปอร์เซียหรืออิหร่านเรียก ประวัติย่อของชนชาติยิวมีว่า เป็นชาติที่เลี้ยงสัตว์ จึงต้องต้อนฝูงปศุสัตว์ไปหากินในที่ต่าง ๆ ชาวยิวจึงเป็นพวกเร่ร่อน ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง อพยพเรื่อยไป ครั้นเข้าไปถิ่นไหนถิ่นก็รังเกียจขับไล่ไม่ยอมให้อยู่ แม้แต่คำว่า เฮบรู ก็เป็นคำที่ชาวคานาอันตั้งให้ อันมีความหมายว่า พวกต่างถิ่น พวกเร่ร่อน หรือพวกมาจากฟากโน้น ต่อมาคำนี้กลายเป็นชื่อของชาวยิวดังกล่าวแล้ว ชาวยิวอพยพไปเรื่อย ๆ เพื่อหาอาหารให้ปศุสัตว์ แต่ยิ่งเร่ร่อนก็ยิ่งน้อยใจที่ไม่มีประเทศของตนอยู่ ผิดกับเผ่าอื่นๆอีกทั้งจำนวนประชากรยิวก็นับเพิ่มมากขึ้นทุกที ปัญหาเหล่านี้ทำให้หัวหน้าหมู่ชาวยิวดูคิดหนัก ทำอย่างไรยิวจึงจะมีประเทศอยู่ ทำอย่างไรชาวยิวจะมีอาหารเพียงพอไม่อดตาย ต่อมาเมื่อเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นแก่ชาวยิว คือสมัยที่ชาวยิวมีอับราฮัมเป็นหัวหน้าหมู่ อับราฮัมได้บอกชาวยิวว่า พระเจ้ามาหาตน พระองค์ได้ตรัสว่า พระองค์เป็นพระเจ้าองค์เดียว และทรงเป็นเทพเจ้าของชาวยิว พระองค์ทรงเลือกชาวอิสราเอลหรือชาวยิวเป็นประชากรของพระองค์พระเจ้าทรงสั่งให้อับราฮัมอพยพออกจากถิ่นที่อยู่คือเมืองเออร์หรืออูร์ (Ur) ในแคว้นคาลเดีย ซึ่งตั้งอยู่แถบเมโสโปเตเมีย ไปอยู่ในดินแดนที่พระองค์จะประทานให้ แล้วจะทรงทำให้ชาวยิวเป็นชาติใหญ่ ชาติสำคัญของโลกดังที่พระองค์ตรัสว่า¹

¹ องค์การเผยแผ่พระคริสต์ธรรม. พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิม ฉบับ 1971, 2514 หน้า 17-18.

“เจ้าจงออกจากเมืองจากญาติพี่น้องจากบ้านบิดาของเจ้าไปยังดินแดนที่เราจะบอกให้เจ้ารู้ เราจะให้เจ้าเป็นชาติใหญ่ เราจะอวยพรแก่เจ้า จะให้เจ้ามีชื่อเสียงโด่งดัง เลื่องลือไกล แล้วเจ้าจะช่วยให้ผู้อื่นได้รับพร เราจะอำนวยพรแก่คนที่อวยพรเจ้า เราจะสาปคนที่แช่งเจ้า”

อับราฮัมซึ่งตอนนั้นอายุ 75 ปีแล้ว ก็ได้พาซาวียว ออกจากถิ่นเดิมมุ่งสู่แผ่นดินสัญญา หรือแผ่นดินที่พระเจ้าจะประทานให้แก่ซาวียว อับราฮัมพาซาวียวเดินทางมาเรื่อย ๆ จนมาถึงแผ่นดินคานาอัน พระเจ้าจึงมาปรากฏแก่อับราฮัมและตรัสว่า¹ “ดินแดนนี้เราจะยกให้พงศ์พันธุ์ของเจ้า” ซาวียวอยู่ที่คานาอันระยะหนึ่งต่อมาเกิดเหตุพิภิกขภัย ซาวียวอดอยากลำบากมาก อับราฮัมจึงพา ซาวียวออกเดินทางต่อไปจนถึงประเทศอียิปต์ อับราฮัมได้พาซารายหรือต่อมาเรียกว่าซาร่าห์ ภรรยาของตนไปด้วย และเนื่องจากซาร่าห์เป็นคนสวยมาก หากอับราฮัมบอกแก่ชาวอียิปต์ว่าเป็นภรรยาของตนก็เกรงจะมีอันตราย จึงได้บอกว่าเป็นน้องสาว เมื่อฟาโรห์หรือกษัตริย์ของอียิปต์ทอดพระเนตรเห็นซาร่าห์ก็ทรงพอพระทัยรับไว้เป็นชายา และทรงโปรดปรานนางมาก ทำให้พระองค์โปรดลงมาถึงอับราฮัมที่มีน้องสาวสวยด้วย โดยพระราชทานสิ่งต่างๆ ให้แก่อับราฮัมอย่างมากมาย แต่ต่อมาทรงทราบว่าซาร่าห์เป็นภรรยาของอับราฮัม จึงไม่พอพระทัยที่ถูกหลอกจึงให้ อับราฮัมและซาร่าห์พร้อมด้วยซาวียวออกจากอียิปต์ อับราฮัมจึงพาซาวียวกลับมาอยู่ที่คานาอันอีก อับราฮัมไม่มีบุตรกับซาร่าห์ ซาร่าห์จึงยกสาวใช้ของตนชื่อฮาเกาห์ให้เป็นภรรยาของอับราฮัม ต่อมาฮาการ์มีบุตรคนหนึ่งชื่ออิสมาเอล ส่วนซาร่าห์ต่อมาก็มีบุตรคนหนึ่งชื่ออิสอัคหรือไอแซค (Isaac)

อับราฮัมได้ชื่อว่าเป็นปฐมบรรพบุรุษของซาวียวและเป็นคนแรกของซาวียวที่เปลี่ยนจากการนับถือเทพเจ้าจำนวนมากตามที่เชื่อกันในสมัยนั้น มาเป็นนับถือพระเจ้าองค์เดียว และพยายามชักชวนให้ซาวียมานับถือพระเจ้าองค์เดียวเหมือนตนด้วย อับราฮัมมั่นคงในพระเจ้าที่ตนนับถือมากอย่างเช่นเมื่อพระเจ้าลงใจให้ฆ่าไอแซคบุตรของตนเป็นเครื่องเซ่นสังเวยพระองค์ อับราฮัมก็ตกลงทำตาม แต่ขณะที่อับราฮัมกำลังจะฆ่าลูกนั้น พระเจ้าก็ได้มาปรากฏและบอกว่าเป็นเพียงการลงใจเท่านั้น ไม่ต้องการให้ฆ่าจริงๆ และทรงเชื่อแล้วว่าอับราฮัมศรัทธาและภักดีต่อพระองค์จริง ว่าแล้วก็ทรงอวยพรให้อับราฮัมและชาติยิวเจริญรุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้นไป ด้วยเหตุนี้อับราฮัมจึงได้ชื่อว่าเป็นบิดาแห่งศรัทธาในศาสนาอิสลาม และเมื่ออับราฮัมอายุได้ 99 ปี พระเจ้าก็ได้มาปรากฏแก่อับราฮัมอีก และตรัสว่า² “เราจะให้ดินแดนที่เจ้าอาศัยอยู่นี้ คือ

¹ องค์การเผยแผ่พระคริสต์ธรรม. พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิมฉบับ 1971 : ปฐมกาล 2 : 7, 2514 หน้า 18.

² เล่มเดียวกัน, หน้า 18.

แผ่นดินคานาอันทั้งสิ้นแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้าที่จะสืบมา ให้เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์ และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า” แต่พระเจ้าก็มีข้อแม้ว่าชาวอียิปต์จะต้องจงรักภักดีต่อพระองค์ตลอดไป และชาวอียิปต์จะต้องทำพิธีกรรมบางอย่างเพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่า เป็นผู้มั่นคงต่อพระเจ้า เป็นคนของพระเจ้านั่นก็คือทำพิธีสühnt ผู้ชายทุกคนต้องทำพิธีสühnt ใครไม่ทำก็แสดงว่าไม่นับถือพระองค์ดังพระดำรัสว่า¹

“เจ้าและพงศ์พันธุ์ของเจ้า จะต้องรักษาพันธสัญญาของเราไว้คือผู้ชายทุกคนจะต้องเข้าสühnt เจ้าจึงเข้าสühntตัดหนังหุ้มปลายองคชาติของเจ้า นี่จะเป็นหมายสำคัญของพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า ผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ 8 วัน จะต้องเข้าสühnt ชายคนไหนไม่ได้เข้าสühntตัดหนังหุ้มองคชาติจะต้องถูกตัดจากชนชาติของเขา เขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา”

อับราฮัมจึงจัดทำพิธีให้ชายชาวอียิปต์ทุกคนเข้าสühnt แม้ตัวอับราฮัมเองซึ่งมีอายุ 99 ปีแล้วก็เข้าทำสühntพร้อมกับอิสมาอีลบุตรชาย เรื่องเข้าสühntนอกจากจะเป็นพิธีสำคัญในศาสนาอียิวแล้วยังถือเป็นเรื่องจริงจางที่จะต้องทำในศาสนาอิสลามอีกด้วย ทั้งนี้ก็เพราะศาสนาอิสลามและศาสนาคริสต์ได้วิวัฒนาการมาจากศาสนาอียิว แต่ทว่าศาสนาคริสต์ไม่ได้ให้ความสำคัญในพิธีนี้นัก อับราฮัมได้ปกครองชาวอียิวเรื่อยมาจนสิ้นชีวิต อัสอัคหรือไอแซคก็ได้รับตำแหน่งหัวหน้าหมู่ชาวอียิวต่อมา ไอแซคแต่งงานกับเรเบคาห์และมีบุตร 2 คน คือคนพี่ชื่อ เอซาว ส่วนคนน้องชื่อ ยาโคบ หรือยาacob เรเบคาห์รักลูกคนเล็กมาก จึงสนับสนุนให้เป็นหัวหน้าหมู่หากสิ้นไอแซคแล้วทำให้เอซาวไม่พอใจจึงหาทางทำร้ายยาacob จนบิดามารดาของยาacobเห็นว่าขึ้นให้ยาacobอยู่จะเป็นอันตรายจึงส่งไปอยู่ที่เมืองฮารานอยู่กับลุงชื่อลาบัน พี่ชายของเรเบคาห์ต่อมายาacobได้ลูกสาวทั้ง 2 คน ของลาบันเป็นภรรยา โดยบุตรสาวคนโตชื่อเลอาห์ ส่วนคนน้องชื่อราเชล และต่อมายาacobได้ภรรยาอีก 2 คนซึ่งก็เป็นสาวใช้ของเลอาห์และราเชลนั่นเอง ยาacobจึงมีบุตรถึง 12 คน จากภรรยาทั้ง 4 และบุตรทั้ง 12 คนนั้นก็ป็นต้นตระกูล 12 เผ่าของชาวอิสราเอล หรือที่เรียกในกาลต่อมาว่า อิสราเอลลิต หรือลูกอิสราเอล เฉพาะราเชลผู้เป็นภรรยาที่ยาacob โปรดปรานมากก็มีบุตร 2 คน คือ โยเซฟ และเบนโอนี หรือเบนยามิน ยาacobได้อยู่ที่ฮารานหลายปีจึงเดินทางกลับภูมิลำเนา ขณะที่ยาacobเดินทางไปคืนดีกับเอซาวพี่ชายของตนนั้น คืนหนึ่งได้มีบุรุษคนหนึ่งมาปล้ำกับยาacob ปล้ำกันจนเกือบสว่างก็ยังไม่มีการชนะ บุรุษนั้นคือพระเจ้า พระองค์จึงประทานชื่อใหม่แก่ยาacobว่า อิสราเอล ซึ่งแปลว่าผู้ปล้ำสู้กับพระเจ้า แต่บางตำราก็แปลว่าผู้มั่นคงต่อพระเจ้า เพราะฉะนั้นชาวอียิวจึงมีอีกชื่อหนึ่งว่า

¹ เล่มเดียวกัน, หน้า 25.

อิสราเอล ยาคอบโปรดโยเซฟมาก และต้องการมอบตำแหน่งหัวหน้าหมู่ชาวยิวให้แก่โยเซฟ ทำให้พี่น้องคนอื่นๆ ริษยาหาทางทำร้ายโยเซฟ และเมื่อสบโอกาสจึงได้จับโยเซฟขายให้พ่อค้าเมืองมีเดียน และต่อมาพ่อค้าผู้นั้นได้นำโยเซฟไปขายกับโปทิฟาร์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ของฟาโรห์แห่งอียิปต์อีกต่อหนึ่ง

ด้วยเหตุนี้โยเซฟจึงตกเป็นทาสอยู่ในอียิปต์ ได้รับความลำบาก แต่ต่อมาได้อาศัยวิชาโหราศาสตร์ที่ตนมีความชำนาญอยู่ไต่เต้าขึ้นไปเป็นถึงอัครมหาเสนาบดีแห่งอียิปต์ เรื่องย่อมีอยู่ว่า¹ คืบหนึ่งฟาโรห์หรือกษัตริย์อียิปต์สุบินไปว่า ขณะที่พระองค์ประทับอยู่บนฝั่งแม่น้ำไนล์ ก็ทรงเห็นโคอ้วน 7 ตัว ผุดขึ้นจากแม่น้ำไนล์ขึ้นมากินใบอ้อแล้วก็มีโคผอมรูปร่างอัปลักษณ์อีก 7 ตัว โผล่ขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์เช่นกัน แล้วได้กินโคอ้วนทั้ง 7 ตัว ฟาโรห์ทรงตกพระทัยตื่นบรรทม แต่ยังทรงง่วงนอนอยู่จึงทรงหลับอีกและก็ทรงสุบินอีกว่า ทรงเห็นต้นข้าวต้นเดียวมีรวง 7 รวง แต่ละรวงดกด้วยเมล็ดข้าวที่เต่งตึง แต่ครู่ต่อมาก็ทรงเห็นข้าวต้นนั้นมีรวงงอกออกมาอีก 7 รวง ด้วยกันแต่ทว่าแต่ละรวงมีแต่เมล็ดข้าวลีบไม่มีเนื้อ และเตรียมไหม้เพราะลมตะวันตก และแล้วรวงข้าวลีบ ก็ได้กินรวงข้าวดีทั้งหมด ฟาโรห์ทรงตกพระทัยมาก จึงทรงมีรับสั่งให้โหรหลวงมาทำนายสุบิน แต่ก็ไม่มีใครทำนายได้ มีคนกราบทูลว่ายังมีอีกคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เขามีความสามารถทำนายความฝันได้แม่นยำมาก คงจะช่วยทำนายได้ ฟาโรห์จึงมีรับสั่งให้โยเซฟเข้าเฝ้าทำนายฝันโยเซฟจึงทำนายว่า พระสุบินของพระองค์ทั้ง 2 เรื่อง หมายถึงอย่างเดียวกัน โคอ้วนพี 7 ตัว หมายถึงปีที่อุดมสมบูรณ์ 7 ปี และรวงข้าวดี 7 รวง ก็หมายถึงปีที่อุดมถึง 7 ปี เช่นกัน ส่วนโคผอม 7 ตัว หมายถึงปีที่อดอยาก 7 ปี และรวงข้าวลีบ 7 รวง ก็หมายถึงปีแห่งแล้งอดอยากถึง 7 ปีเช่นกัน ข้อนี้หมายความว่าประเทศอียิปต์จะมีฝนตกมาก ทำให้พืชพันธุ์ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์ติดต่อกันถึง 7 ปีเช่นกัน แต่หลังจากนั้นจะเกิดความแห้งแล้งขนาดหนักไม่สามารถปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารอะไรได้ อียิปต์จะประสบแต่ทุกข์ภัยอย่างหนัก อีก 7 ปี ผู้คนจะอดอยากจนถึงล้มปีที่เคยอุดมสมบูรณ์ที่ผ่านมา ส่วนที่ต้องสุบินถึง 2 ครั้ง ก็เพราะพระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้วว่าจะให้บังเกิดขึ้นในเร็วๆ นี้ ฟาโรห์ได้สดับแล้ว ทรงเชื่อจึงทรงแต่งตั้งโยเซฟให้เป็นอัครเสนาบดี มีหน้าที่ดูแลสุขทุกข์ชาวอียิปต์ทั่วประเทศ และทรงตั้งนามใหม่ให้โจเซฟว่า ศาเฟนาทปาเนอาห์ และทรงประทานอาสนัต บุตรีของโปทิเฟรา บุโรหิตเมืองโอนให้เป็นภรรยา

โยเซฟเมื่อได้รับตำแหน่งแล้ว ก็ให้สร้างยุ้งฉางในที่ต่างๆ ทั่วประเทศ และกาลต่อมาเหตุการณ์ก็เป็นไปอย่างที่โยเซฟทำนาย ประเทศอียิปต์สมบูรณ์ด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหารติดต่อ

¹ องค์การเผยแผ่พระคริสต์ธรรม. พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิม ฉบับ 1971, 2541 หน้า 75-78.

กันถึง 7 ปี โยเซฟก็ให้นำธัญญาหารมาเก็บไว้ในยุ้งฉางจนเต็มทั้งหมด และเมื่อสิ้นปีที่อุดมแล้ว ความแห้งแล้งขนาดหนักก็ได้เกิดขึ้น ประชากรอดอยากมาก ก็ได้อาหารจากยุ้งฉางที่โยเซฟให้สร้างไว้ประทังชีวิตสืบต่อมา เรื่องนี้ทำให้ฟาโรห์ทรงโปรดโยเซฟมาก โยเซฟจึงรุ่งเรืองด้วยลาภยศชื่อเสียง ทำให้ชาวอียิปต์ชาวอียิปต์พากันอพยพมาอยู่ในอียิปต์อย่างมากมาย และมาอยู่กันอย่างมีความสุข เพราะบาร์มีของโยเซฟ แต่เมื่อสิ้นโยเซฟแล้ว ชาวอียิปต์เริ่มลำบากขึ้นตามลำดับ ทั้งนี้ก็เพราะ ฟาโรห์องค์ใหม่ไม่พอพระทัยที่เห็นจำนวนประชากรอียิปต์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว หากขึ้นพล่อยไ้จะเป็นภัยแก่อียิปต์ จึงทรงทำให้ชาวอียิปต์เป็นทาส เกณฑ์ให้ชาวอียิปต์ทำงานหนัก เช่น สร้างปิรามิด เป็นต้น เพื่อชาวอียิปต์จะได้ล้มตายไปเรื่อยๆ เป็นการลดจำนวนประชากรอียิปต์ไปในตัว และยังมีอีกวิธีหนึ่งที่จะลดประชากรอียิปต์ได้อย่างได้ผลทันทีนั่นก็คือให้ฆ่าเด็กชายชาวอียิปต์ที่เกิดใหม่ทุกคน ดังที่ฟาโรห์ตรัสว่า¹ “บุตรชายเสบรูทุกคนที่เกิดมา ให้เอาไปทิ้งเสียในแม่น้ำไนล์ แต่บุตรทุกคนให้รอดอยู่ได้” การที่ฟาโรห์ให้พล่อยเด็กหญิงไว้ก็เพื่อเมื่อเติบโตใหญ่จะให้แต่งงานกับชาวอียิปต์ จะเป็นการกลืนชาติอียิปต์ไปในที่สุด

ศาสนายิวถ้าจะว่าในทางวิชาการแล้วก็ว่าเกิดขึ้นในสมัยโมเสสกล่าวคือมีโมเสสเป็นศาสดา ส่วนประวัติของโมเสสจะได้กล่าวต่อไปเมื่อถึงเรื่องประวัติศาสดา ศาสนายิวเป็นศาสนาของชาวอียิวมาตลอดตั้งแต่โมเสสนำมาเผยแผ่และเจริญรุ่งเรืองมากในช่วงที่ชาวอียิวมีประเทศของตนเองที่แคว้นคานาอัน ชาวอียิวมีประเทศอยู่สุขสบายเป็นเวลาประมาณ 700 ปี แต่ก็มีเคราะห์กรรมที่ต้องตกเป็นทาสของเขาคือ กล่าวคือเมื่อพระเจ้าโซโลมอนกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของชาติอียิวสวรรคตในปี 379 ก่อน พ.ศ. อียิวจึงได้แตกเป็น 2 อาณาจักร อาณาจักรทางเหนือเรียกว่าอิสราเอล ส่วนอาณาจักรทางใต้เรียกว่ายูดา เมื่อแบ่งเป็น 2 อาณาจักร อียิวก็เริ่มอ่อนแอและต่อมาหลังจากสิ้นสมัยของ พระเจ้าโซโลมอนแล้วได้ 200 ปี อาณาจักรอิสราเอลก็ตกอยู่ในอำนาจของอัสซีเรียในปี 178 ก่อน พ.ศ. ชาวอียิวถูกจับเป็นทาส ส่งไปทำงานในดินแดนต่างๆ ทำให้ชาวอียิวสาบสูญไปเป็นอันมาก เชื่อกันว่าชาวอียิวมี 12 ตระกูลได้ถูกทำลายในครั้งนั้นถึง 10 ตระกูล ส่วนอาณาจักรยูดาก็ปกครองตัวมาได้อีก 135 ปี ก็ตกเป็นเชลยของบาบิโลนในปีก่อน พ.ศ. 43 พวกบาบิโลนได้ทารุณพวกอียิวมาก ทั้งได้เผาทำลายบ้านเมืองตลอดถึงวิหารในเมืองเยรูซาเล็มที่พระเจ้าโซโลมอนทรงสร้างไว้ แต่บาบิโลนก็ปกครองอียิวได้เพียง 40 ปี บาบิโลนก็ตกเป็นเมืองขึ้นของเปอร์เซียในปีที่ 3 ก่อน พ.ศ. ชาวอียิวจึงตกอยู่ในอำนาจของเปอร์เซียโดยอัตโนมัติ แต่เปอร์เซียไม่โหดร้ายต่อชาวอียิวเหมือนพวกบาบิโลน ชาวอียิวได้รับอนุญาตให้กลับบ้านเมืองได้

¹ องค์การเผยแผ่พระคริสต์ธรรม. พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิม ฉบับ 1971, 2541 หน้า 100.

ชาวยิวจึงมีโอกาสมาซ่อมแซมบ้านเมืองและสร้างวิหารศักดิ์สิทธิ์ขึ้นใหม่ในกรุงเยรูซาเล็ม แต่ชาวยิวก็มีโอกาสผ่อนคลายความทุกข์ได้ไม่นานก็ตกเป็นทาสของกรีกอีกเพราะเปอร์เซียรบแพ้กรีกในปี พ.ศ. 210 และนอกจากเป็นเชลยกรีกแล้ว ต่อมาก็เป็นเชลยของซีเรียและโรมันตามลำดับอีก ก็ในช่วงที่ยิวตกอยู่ในอำนาจของกรีกและโรมัน ยิวได้รับความเดือดร้อนแสนสาหัส โดยเฉพาะสมัยที่โรมันปกครอง ชาวยิวถูกฆ่าตายเป็นจำนวนมาก กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายรวมทั้งวิหารศักดิ์สิทธิ์เป็นครั้งที่ 2 ชาวยิวต้องกระจัดกระจายไปอยู่ในประเทศต่างๆ ได้รับความทุกข์ทรมานตลอดมา แต่ถึงอย่างนั้นชาวยิวยังถือตัวเป็นยิวคือเป็นชนชาติที่พระเจ้าเลือก ยิวจะต้องมีประเทศของตนใหม่ และพระเจ้าจะต้องส่งคนดีมาช่วยชาวยิวอีก ความหวังเหล่านี้เป็นโอสภที่ช่วยเยียวยาชาวยิวซึ่งเป็นไข้หนักตลอดมา และช่วงใดที่ชาวยิวมีความทุกข์เดือดร้อนมากก็มักจะมีศาสตพยากรณ์¹ มาช่วยบรรเทาทุกข์ในช่วงนั้นศาสตพยากรณ์ของยิวมีอยู่มาก อย่างเช่นช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 5-8 มีศาสตพยากรณ์ที่สำคัญอยู่ 16 ทาน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือกลุ่มแรกเป็นศาสตพยากรณ์ใหญ่มี 4 ทานคือ อีสยาห์ เยเรมีย์ เอเซเคียล และดาเนียล ส่วนอีกกลุ่มเป็นศาสตพยากรณ์น้อยมี 12 ทานคือ อามอส มิคาห์ โฮเซอา เศฟันยาห์ สะบากุก นาฮูม โยเอล โอบาดีห์ ฮักกัย โยนาห์ เศคาริยาห์ และมาลาเกีย

ศาสตพยากรณ์เหล่านี้ต่างก็ช่วยบรรเทาทุกข์ให้ชาวยิว เช่นให้ความหวังว่า เมสไซอาห์คือตัวแทนของพระเจ้าใกล้จะมาช่วยแล้ว อาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะมาถึงแล้วเป็นต้น ชาวยิวถึงแม้จะกระจัดกระจายไปอยู่ตามประเทศต่างๆ เกือบทั่วโลก แต่ทุกคนถือตัวเป็นยิวและยึดมั่นในขบวนการไซออน (Zion-movement) ว่าสักวันหนึ่งพระเจ้าจะประทานแผ่นดินให้ยิวอีก เพราะยิวเป็นประชากรของพระองค์ ยิวเป็นชาติที่พระองค์เลือก และต่อมาชาวยิวก็ต้องตื่นตื่นที่เห็นหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ “รัฐของชาวยิว” เขียนโดย ดร.ธีโอดอร์ เฮอซึล (Theodor Herzl) นักเขียนชาวเวียนนา ในหน้าแรกของหนังสือเล่มนั้น ดร.ธีโอดอร์ เฮอซึล เขียนไว้ว่า “ถ้าท่านตั้งใจจริงก็จะเป็นความฝันอีกต่อไป” และหลังจากหนังสือเล่มนั้นออกมาได้ 1 ปี ดร.ธีโอดอร์ เฮอซึลได้จัดให้เปิดประชุมสภาลชบวนการไซออนนิสต์ ที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ปรากฏว่ามีผู้แทนชาวยิวมาประชุมจากทุกมุมโลก ดร.ธีโอดอร์ เฮอซึล ได้ทำนายไว้ว่าภายใน 50 ปี หลังจากการประชุมนั้น จะมีประเทศอิสราเอลขึ้นมามาก และแล้วเหตุการณ์ตามคำทำนายของดร.ธีโอดอร์ เฮอซึล ก็เป็นจริง กล่าวคือ เมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม พ.ศ. 2490 สภาองค์การสหประชาชาติได้ลงคะแนนสนับสนุน 33 เสียง คัดค้าน 13 เสียง และไม่ออกเสียง 10 เสียง

¹ ดอกบัวขาว. นานาศาสนา, 2507 หน้า 301.

ประกาศให้แบ่งปาเลสไตน์ ออกเป็น 2 รัฐ คือรัฐยิวและรัฐอาหรับ เพราะฉะนั้นในวันที่ 14 พฤษภาคม พ.ศ. 2491 ยิวจึงประกาศเอกราชเป็นประเทศอิสราเอลขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง โดยมีเดวิด เบนกูเรียน เป็นนายกรัฐมนตรีเป็นคนแรก ประเทศอิสราเอลยังยืนยงมาถึงปัจจุบันนี้ แต่กว่าจะตั้งประเทศขึ้นได้ใหม่ก็ต้องใช้เวลานานกว่า 2,000 ปี ชาวยิวถึงแม้จะมีประเทศของตนใหม่ได้แล้ว แต่ก็ไม่หมดทุกข์ เพราะมีปัญหาขอบด้านกับประเทศต่างๆ ใกล้เคียงตลอดทั้งปัญหาชาวปาเลสไตน์ด้วยดังที่ทราบกันอยู่แล้ว

ศาสนายิวเป็นศาสนาเอกเทวนิยม นับถือพระเจ้าเพียงองค์เดียวคือพระยะโฮวาห์จะหันเหไปสนใจพระเจ้าอื่นไม่ได้ เพราะฉะนั้นเรื่องราวต่างๆ ในคัมภีร์พันธสัญญาเดิมหรือโตราห์ซึ่งเป็นคัมภีร์ชั้น 1 ของศาสนายูดาห์จึงมักมีเรื่องพระเจ้าเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่เสมอ และเรื่องพระเจ้าเข้ามาเกี่ยวข้องก็มีอยู่มากในศาสนาคริสต์ และอิสลามด้วย โดยเฉพาะในคัมภีร์อัลกุรอานในศาสนาอิสลาม จะเต็มไปด้วยเรื่องพระเจ้า ทั้งนี้ก็เพราะทั้งศาสนาคริสต์และอิสลามได้วิวัฒนาการมาจากศาสนายิวดังแสดงแล้ว ชาวยิวนอกจากจะมีศรัทธาต่อพระยะโฮวาห์ หรือเยโฮวาห์ หรือยาห์เวห์แล้ว ก็ยังถือโตราห์เป็นธรรมนูญชีวิตอีกด้วย ชาวยิวจะใช้คำสอนในศาสนามาเป็นเครื่องดำเนินชีวิตและตัดสินปัญหาต่างๆ ทำนองเดียวกับมุสลิมถืออัลกุรอานเป็นธรรมนูญชีวิต เพราะฉะนั้นศาสนายิวนอกจากจะเป็นศาสนาแล้ว ยังเป็นวิถีชีวิตของชาวยิวอีกด้วย

11.2 ประวัติศาสดา

ชนชาติยิวหรือเฮบรูเป็นผู้ฉลาด ทรหดอดทน กระหมัดหม่ และรักพวกพ้อง เมื่อเข้าไปอยู่ในอียิปต์ก็ได้สร้างความเจริญให้แก่อียิปต์เป็นอันมาก “พระมิด” อนุสรณ์แห่งความยิ่งใหญ่ทางสถาปัตยกรรมของอียิปต์ที่ปรากฏเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกอยู่ทุกวันนี้ ก็เป็นผลงานอันเกิดจากแรงปัญญาและกำลังกายของชาวเฮบรู ผู้เข้าไปอยู่ในอียิปต์ในฐานะเป็นทาสของชาวอียิปต์นั่นเอง ความเติบโตอย่างรวดเร็วของจำนวนชาวเฮบรูที่อาศัยอยู่ในอียิปต์ กลายเป็นเรื่องหนึ่งที่ทำให้พระเจ้ากรุงอียิปต์ทรงหวั่นพระทัยไปว่า สักวันหนึ่งข้างหน้าถ้าพวกเฮบรูนี้คิดแย่งชิงมีอิทธิพลเหนือแผ่นดิน ก็ไม่มีทางที่อียิปต์จะสู้ได้ จึงดำริแก้ปัญหาด้วยวิธีการตัดไฟเสียแต่ต้นลม โดยการจำกัดเขตให้พวกเฮบรูอยู่ที่แห่งเดียวกันเป็นสัดส่วน ห้ามไม่ให้ไปเที่ยวแทรกซึมปะปนอยู่กับชาวอียิปต์อีกต่อไป ยิ่งให้อยู่ที่เดียวกัน จำกัดเขตแดนมากเท่าไร ดูเหมือนว่าก็มีการเพาะพันธุ์เพิ่มจำนวนประชากรมากขึ้นเท่านั้น กลายเป็นเพิ่มทวีความหวาดหวั่นภัยของพระเจ้ากรุงอียิปต์มากขึ้น จึงต้องตัดสินพระทัยแก้ปัญหาด้วยความหฤโหด

ของชาตาน คือ ออกคำสั่งให้จับเด็ก ๆ ชาวเฮบรูที่เกิดใหม่ไปประหารชีวิตเสีย ยังผลให้น้ำเศร้ามืดสำหรับเด็กชาวเฮบรูที่ต้องสิ้นชีวิตลงเป็นจำนวนมากในครั้งนั้น

11.2.1 ชาตีกำเนิดและปฐมวัย¹

การที่พระเจ้ากรุงอียิปต์ออกคำสั่งประหารชีวิตเด็กชาวเฮบรูครั้งนั้น อยู่ในช่วงประมาณ 1200–1500 ปี ก่อน พ.ศ. โมเสสเป็นบุตรเกิดใหม่คนหนึ่งของพ่อแม่ชาวเฮบรู (ยิว) ที่ตกไปเป็นทาสรับใช้ของชาวเฮบรูและเกิดในช่วงที่มีเหตุการณ์น้ำเศร้ามืดเนื่องจากการออกคำสั่งของพระเจ้ากรุงอียิปต์ เพื่อให้ลูกของตนรอดพ้นจากน้ำมือของเพชฌฆาตอียิปต์ที่คอยจับเอาเด็กแดง ๆ ชาวเฮบรูไปประหารชีวิต แม่ของโมเสสจึงรีบอุ้มเอาโมเสสหนีออกจากบ้านด้วยหมายจะไปตายเอาดาบหน้าก็ได้ ขณะหนีไปก็คิดว่าวิธีรอดพ้นไปไม่รู้จะอย่างไรดีก็เลยตัดสินใจขอยกให้เป็นบุญกรรมของโมเสสก็แล้วกัน ว่าแล้วเมื่อไปถึงแม่น้ำไนล์ก็เอากะจาดมาใบหนึ่ง ปลูกเบาะรองพื้นที่กระจาดใบใหญ่แล้วค่อยวางเด็กแดงโมเสสลงในกระจาด แล้วปล่อยให้ลอยไปตามกระแสแม่น้ำไนล์ พนางอิชฐานขอฟ้าดินให้ช่วยลูกให้ปลอดภัย กระจาดใบนั้นก็ลอยไปเรื่อย ๆ จนถึงทำนน้ำหลวงเป็นที่ลงสรงสนานของพระธิดาภคินีฟาโรห์ผู้ครองกรุงอียิปต์ ในขณะนั้นพระธิดาของพระเจ้ากรุงอียิปต์กำลังสรงน้ำพอดีที่เดียวพระธิดาทอดพระเนตรเห็นเข้า จึงให้คนไปเก็บขึ้นมา ทรงเห็นเด็กน่ารักยังมีชีวิตอยู่ จึงทรงนำไปเลี้ยงไว้โดยประทานชื่อว่า โมเสส แปลว่า ผู้รอดตายจากสายน้ำ

11.2.2 พระโอรสเลี้ยงและมัชฌิมวัย

พระธิดาภคินีฟาโรห์ได้ทรงรับเอาโมเสสมาเป็นบุตรบุญธรรม หรือพระโอรสเลี้ยง โดยมอบหมายให้หญิงคนสนิทซึ่งเป็นชาวเฮบรูแอบนำไปเลี้ยงไว้อย่างลับ ๆ ให้ได้รับการศึกษาอย่างดีจนกระทั่งโต เมื่อโมเสสเติบโตขึ้นเจ้าหญิงก็พราดโมเสสจากแม่เลี้ยงเข้าไปอยู่ในวัง แต่โมเสสมีเลือดเฮบรู ธรรมชาติสอนให้เป็นคนสงสารชาวเฮบรูผู้ตกเป็นทาสของอียิปต์ ที่สุดก็มีผู้บอกว่าตนมีเลือดเป็นชาวเฮบรู ไม่ใช่ชาวอียิปต์

ประวัติศาสตร์ตอนนี้กล่าวไว้ว่าวันหนึ่งโมเสสออกจากวังไปดูชาวเฮบรูทำงานให้ชาวอียิปต์ ได้เห็นทาสเฮบรูถูกผู้คุมงานอียิปต์ทำทารุณเข่นตีจนถึงตาย ก็บันดาลโทสะฆ่าผู้คุมงาน

¹ องค์การเผยแผ่พระคริสต์ธรรม. พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิม ฉบับ 1971, 2514 หน้า 101.

ชาวอียิปต์คนนั้นเสีย แล้วหนีออกจากกรุงอียิปต์ไปอยู่ที่เมืองมิเดียน (Midian) ในอาหรับ บวชเป็นพระและเปลี่ยนชื่อเป็น โฮบับ (Hobab) หรือ Jethro ต่อมาได้แต่งงานกับลูกสาว ของนักบวชที่เมืองนั้นหลังจากนั้นได้ลักลอบเดินทางเข้าประเทศอียิปต์เพื่อหาทางช่วยพวกเฮบรู เมื่อไปถึงประเทศอียิปต์ปรากฏว่าฟาโรห์องค์ก่อนสิ้นพระชนม์แล้วฟาโรห์องค์ใหม่ทรงยกโทษ ให้โมเสส เพราะด้วยถ้าจะประหารก็เสียตายความรู้ แต่โมเสสจะต้องลดฐานะตัวเองลงเป็นทาส มีฐานะเหมือนชาวเฮบรูทั้งหลาย ตั้งแต่นั้นมาโมเสสได้เป็นหัวหน้าทาสเฮบรู ช่วยเขาทำอิฐและ รับก่อสร้างให้แก่ชาวอียิปต์ ระหว่างนี้เองโมเสสได้รวบรวมชาวเฮบรูก่อตั้งเป็นสมาคมก่ออิฐเพื่อ ใช้เป็นศูนย์รวบรวมผู้คนชาวเฮบรู นักพงศาวดารกล่าวไว้ว่า โมเสสควรจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ตั้ง สมาคมหรือสหพันธ์คนงานขึ้นเป็นคนแรกในโลก

โมเสสเคยทูลขอพระเจ้าแผ่นดินให้เลิกบังคับให้ชาวเฮบรูลงเป็นทาส และทูลขออนุญาต พาพี่น้องชาวเฮบรูออกจากประเทศ แต่ไม่ได้รับอนุญาต แต่มาเกิดโรคระบาดขึ้นทั่วประเทศ ฟาโรห์ไม่สามารถจะแก้ไขได้ ก็ทรงเข้าพระทัยว่าภัยดังกล่าวเกิดจากการที่พระองค์ทรงกักพวก เฮบรูไว้ ทำให้พระเจ้าของพวกเฮบรูไม่พอพระทัย จึงตัดสินพระทัยอนุญาตให้โมเสสพา พวกเฮบรูออกจากกรุงอียิปต์ได้

11.2.3 ปัจฉิมวัยและได้รับบัญญัติ 10 ประการ

เมื่อโมเสสได้รับอนุญาตจากพระเจ้ากรุงอียิปต์ ให้พาพี่น้องชาวเฮบรูออกจากอียิปต์ได้ ปรากฏว่าก่อนจะออกเดินทางจากอียิปต์ไป โมเสสก็ได้ออกบัญญัติให้ทุกคนนับถือพระเจ้า เป็นที่พึ่งเพียงพระองค์เดียว เพื่อเป็นศูนย์กลางแห่งความกลมเกลียวของหมู่คณะและบังคับ ให้ชายทุกคนขลิบหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศออกให้หมดก่อน เพื่อสะดวกแก่การทำความสะอาด ในการเดินทางไกล (พวกมุสลิมรับเอาลัทธินี้มาเป็นพิธีของตนในภายหลัง) กำหนดว่าเมื่อโมเสส พาพี่น้องชาวเฮบรูออกจากอียิปต์มีอายุ 80 ปี เขาให้สัญญาแก่ชาวเฮบรูว่า พระเจ้าดลใจเขา ให้พาชาวเฮบรูไปสู่ดินแดนอุดมสมบูรณ์ที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้เป็นของชาวเฮบรู (เรียกว่าดินแดนสัญญา)

ครั้นเมื่อพวกเฮบรูออกเดินทางไปแล้ว ทางอียิปต์เกิดปริวิตกกลัวไปว่าพวกเฮบรูอาจจะ กลับมาก่อการร้าย โดยอาจจะไปชักชวนหรือระดมกำลังจากชาติอื่นๆ มาโจมตีอียิปต์ก็ได้ พระเจ้ากรุงอียิปต์จึงส่งกองทัพบหารออกติดตาม ถ้าทันในระหว่างทางก็ให้เข้าโจมตีประหาร ชีวิตเสียสิ้น กองทัพบหารอียิปต์ตามไปทันในขณะที่พวกเฮบรูกำลังข้ามทะเลแดง พอพวกเฮบรู

ข้ามได้หมดกองทัพทหารอียิปต์ก็ถูกน้ำท่วมทับตายลอยน้ำกลาดเกลื่อน ข้อความในคัมภีร์กล่าวอธิบายเหตุการณ์นี้ในเชิงปาฏิหาริย์ไว้ว่า เมื่อโมเสสพาพี่น้องชาวเฮบรูเดินทางมาถึงทะเลแดง หาดแหหาเรือหาสะพานข้ามไม่ได้ ก็ได้วิงวอนต่อพระเจ้าให้โปรดทรงช่วย พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้น้ำในทะเลแดงแหวกออกเป็นช่อง และทรงบันดาลให้เกิดพายุอย่างแรงจนแผ่นดินที่เป็นพื้นทะเลแห้ง พวกเฮบรูจึงได้เดินบนพื้นดินแห้งกลางทะเลแดงในระหว่างช่องแหวกของน้ำได้อย่างสบาย มองเห็นผนังน้ำเป็นกำแพงสูงทั้งสองข้าง ครั้นเมื่อกองทัพทหารอียิปต์ตามลงมาในทางเดียวกันนั้นน้ำก็กลับเข้าหากัน และท่วมกองทัพทหารอียิปต์ตายระเนระนาดกลาดเกลื่อนทั้งกองทัพ การเดินทางของพวกเฮบรูต้องประสบกับความลำบาก ผ่านความทุรกันดารไปมาก จนกระทั่งใกล้ถึงภูเขาสีไน (Sinai) พวกเฮบรูที่ทนความลำบากไม่ได้ก็พากันเริ่มคิดว่า โมเสสจะพาให้พวกเขามาตาย ความเลื่อมใสศรัทธาที่มีต่อโมเสสเริ่มเสื่อมคลายลง ศรัทธาที่เคยมีว่า พระเจ้าผู้สูงสุดที่บรรพบุรุษของตนนับถือมา จะได้ช่วยให้ไปถึงแผ่นดินสัญญาที่เริ่มลดถอยน้อยลงเป็นลำดับบางคนใคร่จะตามโมเสสต่อไป บางคนอยากจะเดินทางกลับในที่สุดชาวเฮบรูก็แตกความสามัคคีกันออกไปเป็นหลายพวกหลายฝ่าย

ครั้นคนทั้งหลายแตกความสามัคคีกัน โมเสสเห็นอวสานของชาวเฮบรูใกล้จะมาถึง จึงตัดสินใจแก้ไขเหตุการณ์ด้วยสติปัญญาอันหลักแหลม โมเสสปล่อยพวกเฮบรูไว้ ตนเองรีบขึ้นไปอาศัยอยู่บนภูเขาสีไน จะว่าไปเพื่อหาความสงบทางใจหรือเพื่อไปค้นคิดหาทางลงมาช่วยชาวเฮบรูให้สามัคคีกันก็ว่าได้ ไม่ช้านัก (ประมาณ 40 วัน) โมเสสก็กลับลงมาจากภูเขานำแผ่นหินจารึกบัญญัติ 10 ประการ 2 แผ่นละ 5 บัญญัติ ลงมาด้วยบอกว่าพระเจ้าได้แสดงแก่ตนบนภูเขาสีไน ทรงบอกให้ทราบว่า ที่เฮบรูต้องรับทุกข์เพราะมีผู้ประพฤติชั่วกันมากและทรงประทานบัญญัติ 10 ประการให้มาแจ้งแก่ชาวเฮบรูเพื่อรับไปประพฤติปฏิบัติ ผู้ใดยอมรับนับถือและปฏิบัติตามจะได้รับความคุ้มครองจากพระเจ้า ผู้ใดไม่เชื่อและไม่ปฏิบัติตามจะถูกลงโทษ

จะเห็นได้ว่าโมเสสเป็นคนฉลาด เป็นหัวหน้าหมู่คนได้ และที่สำคัญที่สุดคือเป็นศาสดาที่ดีเช่นเดียวกับศาสดาผู้สามารถอื่นๆ สามารถวางบัญญัติและคำสอนเพื่อสาวกของตน สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าและระยะยาวได้โดยอาศัยเหตุการณ์ขณะนั้นมาเป็นอาทิกรรม คือ เป็นต้นบัญญัติ ดังจะเห็นได้ว่าในขณะที่ชาวเฮบรูร่อนระหกระเหิน พร้อมกับมีการคลุกคลีในหมู่คณะอยู่นั้น มีการประพฤติชั่วต่างๆ เช่น

- ไม่ยึดถือสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นที่พึ่งทางใจอย่างจริงจัง
- มีความเห็นไม่ลงรอยกัน

- ประพฤติตนเป็นคนชั่วช้า ปราศจากศีลธรรมอันดีงาม มีการประพฤติผิดประเวณี ลักขโมย พูดยา ปราศจากสัจจะ เหนรคุณบิดามารดา เป็นต้น

โมเสสเห็นเป็นการยากที่จะปกครองให้สามัคคีได้ จึงยกเอาความประพฤติชั่วดังกล่าวมาเป็นต้นเหตุประกาศบัญญัติ 10 ประการ นอกจากนี้โมเสสยังได้หาวิธีการที่จะรักษาความสามัคคีและที่จะกระชับความสามัคคีให้แน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น โดย

- การประกาศยืนยันว่า บัญญัติ 10 ประการ เป็นบัญญัติของพระเจ้าที่พระองค์ได้ประทานลงมาเพื่อชาวเฮบรูทั้งหลาย บัญญัตินี้เป็นเสมือนเครื่องผูกพันแห่งชาติและวงศ์ตระกูล
- ให้พวกเฮบรูแต่งงานกันเองในหมู่ของตน ไม่ยอมให้คนชาติอื่นพวกอื่นมาปะปน
- การจัดให้มีค่ายบริสุทธิ (Holy Tent) เป็นที่ประกอบพิธีศาสนา โดยโมเสสเองเป็นผู้นำในพิธีและให้โยชูวา (Joshua) อัครสาวกมือขวาเป็นทนายทสืบทอดตำแหน่งผู้นำค่ายบริสุทธิต่อมากลายเป็นศาสนปูชนียสถานสำหรับชาวเฮบรู กลายเป็นสถานที่รวมคน สถานที่รวมศรัทธา ช่วยให้เกิดความสามัคคีเป็นปึกแผ่นกลุ่มก้อน ต่อมาสถานที่ดังกล่าวกลายเป็นรัฐบาลหรือโบสถ์จนตราบเท่าทุกวันนี้
- ให้มีหีบบัญญัติ (Box of Covenant of Yahweh) ภายในหีบบรรจุหินศักดิ์สิทธิ์จารึกบัญญัติไว้ 2 แผ่น แผ่นละ 5 บัญญัติ จะไปไหนก็ช่วยกันแบกหีบนั้นไปด้วย ก็จะทำกับพระยะโฮวาได้เสด็จร่วมสุขร่วมทุกข์ คอยปกป้องคุ้มครองรักษาชาวเฮบรูไปด้วย เพื่อช่วยผูกพันหมู่คณะให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

รวมความได้ว่า โมเสสเป็นผู้ฉลาด มีมานะอดทน บึกบึน มุ่งเอาชนะชีวิต ชนะศัตรู เพื่อเห็นแก่ส่วนรวมอันเป็นวงศ์ตระกูล เผ่าพันธุ์ สมเป็นนักศาสนาและหัวหน้าปกครองคน โดยตระหนักในความจริงอยู่เสมอว่า ศาสนาเป็นรากใจคน หมู่คนเป็นเสมือนต้นไม้ใหญ่ ควรมีรากผูกพันให้แน่นแฟ้น เพื่อความทรงอยู่ของลำต้น ข้อนี้ฉันใด ศาสนาหากแตกแยกหนีบถือกันคนละอย่างสองอย่างตามความพอใจ หมู่คนก็ย่อมแตกแยกได้ ฉะนั้นหมู่คนจึงควรมีศรัทธาอย่างเดียวกัน นอกจากได้อบรมรังใจให้พวกเฮบรู หรืออิสราเอลยอมรับนับถือแต่พระยะโฮวาพระองค์เดียวแล้ว โมเสสยังได้ตั้งกฎหมาย วางระเบียบการปกครองพวกอิสราเอลไว้เป็นหลักฐานด้วย แต่กฎหมายที่ดี ระเบียบการปกครองที่ดี ที่โมเสสตั้งขึ้นนั้น พระเจ้าแทรกแซงอยู่ด้วยเสมอ กล่าวคือ พระเจ้าเป็นผู้ปกครองสูงสุดของชาวอิสราเอลหรือเฮบรู แต่มีผู้แทน

พระองค์คนหนึ่งอยู่ในโลกนี้

เมื่อโมเสสพาพี่น้องชาวเฮบรูว์ร้อนต่อไป จนถึงลุ่มแม่น้ำจอร์แดนอันเป็นถิ่นอุดมสมบูรณ์ และได้ต่อสู้กับชาวคานาเจ้าของถิ่น เมื่อโมเสสสิ้นชีวิตลงโยชัวก็ได้เป็นผู้นำต่อมา ในที่สุดชาวเฮบรูว์ก็สามารถยึดดินแดนแถบนี้ได้ จึงมีอาซีฟเป็นหลักแหล่งไม่ต้องร่อนเหมือนแต่ก่อน อาซีฟที่ทำได้คือ การกสิกรรมและการเลี้ยงปศุสัตว์ ในสมัยต่อมาพวกเฮบรูว์เผ่าต่างๆ ก็ได้รวมกันเป็นปึกแผ่น มีลักษณะเป็นประเทศ มีกษัตริย์ปกครองคือ โซล (Saul) เป็นปฐมกษัตริย์ประมาณ 1,000 ปีก่อน ค.ศ. ต่อมาเดวิด (David) ได้เป็นกษัตริย์และได้สถาปนาอาณาจักรยูดาขึ้น ณ บริเวณที่ราบสูงยูเดีย และสมัยนี้เองที่พวกเฮบรูว์หรืออิสราเอลเรียกตัวเองว่า ยิว หรือยูดา เมื่อสิ้นสมัยของเดวิดก็ได้พระราชโอรสคือ โซโลมอน (Solomon) เป็นกษัตริย์ต่อมา โซโลมอนได้โปรดให้สร้างโบสถ์ใหญ่ที่งดงามขึ้นที่กรุงเยรูซาเลม เพื่อเป็นศูนย์กลางในการประกอบพิธีทางศาสนาของชาวเฮบรูว์สมัยของโซโลมอนเป็นสมัยที่รุ่งเรืองที่สุดในประวัติศาสตร์ของพวกเฮบรูว์

หลังจากสมัยกษัตริย์โซโลมอนแล้ว ประเทศก็ถูกแบ่งออกเป็น 2 รัฐเล็กๆ ที่ไม่มีอำนาจอะไรมากกว่ากัน คือ รัฐยูดาห์ (Judah) และอิสราเอล (Israel) ทั้งสองรัฐต่างทำสงครามกันอยู่เรื่อยๆ จนกระทั่งเมื่อราวศตวรรษที่ 8 ก่อนคริสตกาล รัฐทั้งสองตกเป็นเมืองขึ้นของแอสซีเรีย รัฐอิสราเอลถูกลดฐานะลงเป็นเมืองหนึ่งในอาณาจักร คงเหลือแต่รัฐยูดาห์ ต่อมาก็ตกอยู่ใต้การยึดครองของพระเจ้าเนบูคัดเนสซาร์ และตีได้กรุงเยรูซาเลม ซึ่งเป็นเมืองหลวงไว้ได้ในราว 586 ปีก่อนคริสตกาล และกวาดต้อนเอาพวกเฮบรูว์หรือยิวไปเป็นเชลยเป็นจำนวนมาก ต่อมากษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียมีชัยชนะเหนือบาบิโลเนียและเข้ามามีอำนาจเหนือยูดาห์ได้ปลดปล่อยชาวเฮบรูว์ให้เป็นอิสระ ชายเฮบรูว์บางส่วนได้กลับคืนสู่ปาเลสไตน์ ซึ่งมีฐานะเป็นเมืองขึ้นของเปอร์เซีย การที่ต้องสูญเสียเอกราชและต้องถูกจับกุมตัวไปเป็นเชลยในต่างแดนเป็นจำนวนมากมายนี้ มิได้ทำให้ยิวเสียความเป็นตัวของตัวเองอย่างไรเลย พวกยิวที่มาจากยูดาห์นั้นเมื่อไปหลบหลีกอยู่ประเทศอื่นนั้น มีเจตนาแรงกล้าที่จะคงความเป็นยิวตลอดไป ไม่ยอมปล่อยให้ตนเองแปรเปลี่ยนเป็นชาติอื่น เนื่องจากพวกยิวมีศรัทธาต่อพระคัมภีร์เก่าไม่ว่าพวกยิวจะถูกกวาดต้อนไปอยู่ประเทศใด หรืออพยพไปอยู่ในประเทศใด พระเจ้าของยิวนั้นมิได้ประทับอยู่แต่วิหารที่กรุงเยรูซาเลมเท่านั้น แต่อยู่ในใจของพวกยิวทุกคนไม่ว่าพวกยิวจะไปถึงไหน พระเจ้าก็ต้องตามไปที่นั่น ครั้นสมัยกรีกและโรมันเรืองอำนาจ ปาเลสไตน์ก็ตกอยู่ใต้การปกครองกรีกและโรมันตามลำดับชาวเฮบรูว์ที่ตกอยู่ใต้การปกครองของจักรพรรดิแห่งจักรวรรดิโรมันในระยะศตวรรษที่หนึ่ง ในสมัยคริสตกาลได้ก่อการจลาจลขัดขึ้นอำนาจการปกครองของโรม ทางโรมจึงได้ยกกองทัพไปปราบปรามอย่างทารุณ ทหารโรมันได้ทำการประหารชาวยิวเป็น

จำนวนมากมาย พวกที่เหลือก็เร่ร่อนไปอาศัยอยู่ตามส่วนต่างๆ ของยุโรปและเอเชีย ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในนามว่าพวกยิว (Jews)

สิ่งที่ชาวยิวให้แก่อารยธรรมโลกที่สำคัญที่สุดคือ ศาสนาที่นับถือพระเจ้าองค์เดียว คือ พระยะโฮวา (Jehovah) และหลักศีลธรรม วรรณคดีของพวกยิวในยุคนั้นเกี่ยวกับศาสนาทั้งสิ้น วรรณกรรมที่สำคัญที่สุดได้แก่ พระคัมภีร์ไบเบิล (Bible) พระคัมภีร์นี้นับเป็นหนังสือที่อ่านแพร่หลายที่สุดในโลก และแปลออกเป็นภาษาต่างๆ มากกว่าวรรณกรรมอื่นใดทั้งสิ้น

11.3 คัมภีร์ในศาสนา

เป็นที่ทราบกันดีว่าพระคัมภีร์ไบเบิลมีสองส่วน ส่วนแรกเป็นภาคพันธสัญญาเดิม (The Old Testament) ซึ่งกล่าวถึงประวัติแห่งการสร้างโลกตามแนวคิดของพวกฮีบรูและกล่าวถึงคำสั่งสอนของบรรดาศาสดาประกาศก (The Prophets) ส่วนที่สองเป็นภาคพันธสัญญาใหม่ (The New Testament) ซึ่งกล่าวถึงประวัติคำสั่งสอนของพระเยซูเรื่องราวในภาคนี้เป็นตอนเริ่มศาสนาคริสต์

ส่วนที่เป็นภาคพันธสัญญาเดิมเท่านั้นที่เป็นส่วนของศาสนายิวจารึกด้วยภาษาฮีบรู ต่อมาได้แปลเป็นภาษากรีก ละติน และภาษาอังกฤษ พระคัมภีร์เดิมนี้แต่ก่อนกระจัดกระจายไม่เป็นระบบจนกระทั่งประมาณ 538 ปีก่อนคริสตกาล พระเจ้าไซรัส (Cyrus) แห่งอาณาจักรเปอร์เซียได้ปลดปล่อยพวกฮีบรูให้กลับไปสู่ปาเลสไตน์ไม่ต้องตกเป็นทาสของพวกบาบิโลเนีย ในช่วงเวลานี้พวกฮีบรูได้มีโอกาสสร้างโบสถ์ หรือวิหารและนักวิชาการได้ช่วยกันรวบรวมคำสั่งสอนตลอดจนแนวปฏิบัติในด้านพิธีกรรมซึ่งกระจัดกระจายนั้นมารวมเป็นเล่มคัมภีร์ การรวบรวมนี้ได้กระทำต่อเนื่องกันมาเป็นระยะและมาสำเร็จสมบูรณ์เมื่อประมาณปี ค.ศ. 100

พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมนี้จัดว่าเป็นวรรณกรรมอันยิ่งใหญ่ของมนุษยชาติ เพราะต่อมาได้เป็นหลักพื้นฐานสำคัญของศาสนายิว และศาสนาคริสต์ อีกทั้งแสดงให้เห็นถึงประวัติศาสตร์ พัฒนาการของชนชาติยิวที่ดำเนินชีวิตผูกพันอยู่กับศาสนา กฎศาสนาจึงเป็นทั้งกฎศีลธรรม ที่มาจากพระเจ้าและเป็นกฎหมายที่บังคับชีวิตมนุษย์ให้เดินไปตามกรอบที่วางไว้

ยิวเรียกคัมภีร์ของตนว่า “**ตานัค**” (Tanak) แบ่งออกเป็น 3 ภาค คือ

1. **โตราห์** (Torah) หรือกฎบัญญัติ ประกอบไปด้วยหนังสือหรือบัญญัติคัมภีร์ 5 เล่มแรกของคัมภีร์เก่า ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นคัมภีร์ 5 เล่มของโมเสส มีดังนี้ คือ

1. บทปฐมกาล (Genesis)
2. บทอพยพ (Exodus)
3. บทเลวีนิติ (Leviticus)
4. บทกัณดารวิถี หรือ การนับจำนวนคนอิสราเอล (Numbers)
5. บทเฉลยธรรมบัญญัติ (Deuteronomy)

ทั้ง 5 เล่มนี้เรียก เพนเตเตอว์ค (Pentateuch) กล่าวเริ่มตั้งแต่พระเจ้าสร้างโลกไปจนกระทั่งถึงประวัติของโมเสส และบทบัญญัติ 10 ประการ รวมทั้งบทบัญญัติอื่นๆ ของโมเสสที่ได้ตราขึ้นไว้เพื่อปฏิบัติต่อพระเจ้าให้ถูกต้องสมบูรณ์จึงมีความสำคัญต่อชีวิตของชาวยิวมากที่สุด เพราะช่วยให้วิถีชีวิตของพวกเขาจะมีระบบกฎเกณฑ์และทำให้สังคมสงบสุข คัมภีร์ทั้ง 5 เล่มนี้เป็นพื้นฐานของคัมภีร์ทัลมุด (Talmud) และเป็นจุดที่สะท้อนให้เห็นว่าศาสนายิวเป็นศาสนาแห่งกฎหมายที่มาจากพระเจ้า การเชื่อฟังและปฏิบัติตามกฎหมาย ก็เท่ากับการเชื่อฟังและปฏิบัติตามกฎของพระเจ้า

2. ศาสดาประกาศก (Prophets) รวมเรื่องราวของศาสดาประกาศกต่างๆ รวมทั้งคำสอนของศาสดาประกาศกแต่ละคน บางตอนเป็นประวัติศาสตร์ สมัยที่ชาวฮีบรูเข้าสู่แผ่นดินคานาอัน จนกระทั่งตกเป็นทาสของชาติอื่น ในคัมภีร์นี้ประกอบด้วยหนังสือ 3 เล่ม ชื่อ โจชูว (Joshua) อิสยาห์ (Isaiah) และ เยเรมีย์ (Jeremiah)

3. วรรณกรรม (Writings) รวมเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ บทกลอน ภาชิตสอนใจ บทสวด และปรัชญา เดิมเขียนเป็นภาษาฮีบรู แต่ภายหลังได้เปลี่ยนมาใช้ภาษาอารามาอิค (Aramaic)

นอกจากนี้ยังมีคัมภีร์อีกเล่มหนึ่ง ซึ่งเป็นบทอธิบายเพิ่มเติมจากของเดิม แล้วรวบรวมไว้เป็นเล่มเราอาจเรียกว่าอรรถกถา ซึ่งใช้ควบคู่กับของเดิมที่มีอยู่ ยิวเรียกอรรถกถานี้ว่า “ทัลมุด” (Talmud) เขียนเป็นภาษาอารามาอิค และบางส่วนเขียนเป็นภาษาฮีบรู แบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ

1. มิชนาห์ (Mishnah) เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับกฎหมายบ้านเมืองและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสังคม รวมไปถึงกฎหมายครอบครัว และแบบแห่งพิธีกรรม คัมภีร์นี้เขียนเป็นภาษาฮีบรู

2. เจมารา (Gemara) เป็นส่วนที่อธิบายมิชนาห์ และโตราห์ มีเนื้อหาเกี่ยวกับวิถีชีวิตของชาวยิวและเป็นตำราเรียนกฎหมายของนักศึกษา โดยเฉพาะคัมภีร์นี้เขียนด้วยภาษา

11.4 หลักคำสอนที่สำคัญ

คำสอนที่สำคัญในศาสนาฮินดูแยกเป็นหัวข้อใหญ่ๆ ได้ดังนี้

11.4.1 พระบัญญัติ 10 ประการ

1. จงนมัสการพระเจ้าองค์เดียว
2. อย่าออกพระนามพระเจ้าโดยไม่สมเหตุ
3. จงถือวันพระเจ้าเป็นวันศักดิ์สิทธิ์
4. จงนับถือบิดามารดา
5. อย่าฆ่าคน
6. อย่างผิดประเวณี
7. อย่าลักทรัพย์
8. อย่าใส่ความนินทา
9. อย่าคิดมิชอบ
10. อย่ามีความโลภในสิ่งของของผู้อื่น

พระบัญญัติ 10 ประการ¹นี้ นับว่ามีความสำคัญยิ่งต่อชีวิตและสังคมของชาวฮินดูทุกคน ในบทบัญญัติทั้ง 10 ข้อนี้ 4 ข้อแรกเป็นเรื่องเกี่ยวกับการครองชีวิตของชาวฮินดูในสังคมมนุษย์คล้ายๆ กับศีลทางพระพุทธศาสนา

พระบัญญัติข้อ 1 เพื่อส่งเสริมเอกภาพทางศาสนาในฐานะที่เป็นเงื่อนไขที่ก่อให้เกิดองค์การทางสังคมและความมั่นคงแห่งชาติ โดยกำจัดคนนอกศาสนาให้หมดสิ้น แม้ว่าเป็นญาติสนิทที่สุดของตนก็ตาม

พระบัญญัติข้อ 2 เพื่อยกระดับมโนภาพเกี่ยวกับพระเจ้าของชาติให้สูงขึ้น แม้เป็นการทำลายศีลปะก็ตาม ทั้งนี้เพื่อยกระดับสติปัญญาของชาวฮินดูให้สูงขึ้น ไม่ใช่ไปยึดพิธีรีตองที่

¹ จันทรังค์ ทองประเสริฐ. ศาสนาสากล, 2520 หน้า 87-88.

เกี่ยวกับไสยศาสตร์และบุชารูปเคารพต่างๆ ทำให้แตกแยกในด้านความเชื่อถือ

พระบัญญัติข้อ 3 เพื่อให้มนุษย์ได้พักผ่อนสัปดาห์ละวัน ในที่สุดก็เลเยกลายเป็นประเพณีที่สำคัญที่สุดของโลกไป ความจริงวันหยุดทำนองนี้ก็มียู่ทั่วๆ ไปในแทบทุกศาสนาอย่างพระพุทธศาสนาก็มีวันพระเป็นวันหยุดงานเช่นกัน

พระบัญญัติข้อ 4 เป็นการยกย่องครอบครัว โดยถือว่าบิดามารดาเป็นโครงสร้างที่สำคัญของสังคมเป็นที่ยึดรองจากศาสนา

พระบัญญัติข้อ 5 ต้องการให้มนุษย์มีเมตตากรุณาต่อกัน ทั้งนี้เพราะปรากฏว่ามนุษย์ชอบรบราฆ่าฟันกันมากในพระคัมภีร์เดิมหรือพันธสัญญาเดิมปรากฏว่ามีเรื่องฆ่าฟันกันมากเหลือเกิน

พระบัญญัติข้อ 6 ถือว่าการสมรสเป็นมูลฐานของครอบครัวเช่นเดียวกับพระบัญญัติข้อ 4 ที่ถือว่าครอบครัวเป็นมูลฐานของสังคม ฉะนั้นการมีความสัมพันธ์ทางเพศจึงมีก่อนแต่งงานไม่ได้เพราะจะทำให้คนขาดความกระตือรือร้นในการทำมาหากิน

พระบัญญัติข้อ 7 ถือเรื่องทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวเป็นเรื่องสำคัญและมีความสัมพันธ์กับศาสนาและครอบครัวซึ่งถือกันว่าเป็นพื้นฐาน 3 ประการของสังคม เพราะถ้าคนมีทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวไม่ได้จะขาดความกระตือรือร้นในการทำมาหากิน

พระบัญญัติข้อ 8 เพื่อให้พวกเขียมีความเคร่งครัดในศาสนาด้วยศรัทธาจริง ๆ ไม่ใช่ออกนามพระเจ้าอย่างพล่อยๆ และตามปกติมักใช้คำว่า อะโดไน แทนพระนามยะโฮวาทั้งนี้ก็เพื่อไม่ต้องออกพระนามพระเจ้านั่นเอง ข้อนี้ตรงกันข้ามในศาสนาพราหมณ์ที่ส่งเสริมให้เปล่งพระนามเทพเจ้าเสมอ

พระบัญญัติข้อ 9 ต้องการให้คนที่ทำหน้าที่เป็นพยานต้องมีความซื่อสัตย์สุจริตต้องให้การตามความเป็นจริงโดยต้องสาบานต่อพระเจ้า

พระบัญญัติข้อ 10 แสดงให้เห็นว่าสังคมยิวจัดผู้หญิงรวมไว้ในเรื่องทรัพย์สินสมบัติด้วย ตามพระบัญญัติข้อนี้ถ้าปฏิบัติได้จะทำให้คนสามารถจัดความโลภในทางที่ผิดลงได้มากที่สุดทีเดียว

นอกจากบัญญัติ 10 ประการแล้ว ยังมีคำสอนอื่นๆ อีกที่ปรากฏในคัมภีร์พันธสัญญาเดิมซึ่งต่อมาได้กลายเป็นหลักปฏิบัติทางศาสนายิว¹ มีดังต่อไปนี้ คือ

¹ องค์การเผยแผ่พระคริสต์ธรรม. พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิม ฉบับ 1971, 2514 หน้า 356-404.

1. ไม่กระทำการทรมานตนเองด้วยการเชือดเฉือนเนื้อเพื่อคนตาย
2. ไม่รับประทานสัตว์บางชนิด เช่น อุฐู กระต่าย กระเจียว เพราะเป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องมีกีบที่เท้าไม่ผ่าจึงเป็นสัตว์มีมลทิน
3. ไม่รับประทานหมู เพราะมีกีบผ่า แต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จัดว่าเป็นสัตว์มีมลทิน
4. สัตว์น้ำที่ไม่มีครีบและเกล็ดห้ามรับประทาน เพราะมีมลทิน
5. สัตว์ต่อไปนี้ห้ามรับประทานเพราะมีมลทิน ได้แก่ นกอินทรี แร้ง นกเหยี่ยวหางดำ นกเหยี่ยวหางยาว นกเหยี่ยวเขา นกแก นกกระจอกเทศ นกนางนวล นกเค้าโมง นกเค้าแมวเล็ก นกค่างขาว นกทืดทื่อ นกอีโก้ง นกกระทง นกอ้ายจั่ว นกกระสา นกหัวขวาน และแมลงมีปีกทุกชนิด
6. สัตว์ที่ตายเองห้ามรับประทาน
7. ไม่ต้มลูกแพะด้วยน้ำนมแม่ของมัน
8. ไม่ทำอาชีพนมอดู คนทำนายจับยามดูเหตุการณ์ หมอผีคนทรง พ่อมด แม่มด และนักวิทยาคม

11.4.2 เรื่องสร้างโลก

ศาสนายูดาห์เชื่อว่าพระยะโฮวาเป็นพระเจ้าที่สูงที่สุดเพียงองค์เดียว ไม่มีพระเจ้าอื่นนอกเหนือไปจากพระองค์ เรื่องการสร้างโลกที่ปรากฏในคัมภีร์พันธสัญญาเดิมนั้นกล่าวว่าโลกนี้แรกมีแต่ความมืดมน พระเจ้าเป็นผู้สร้างสรรพสิ่งและสัตว์ในโลกโดยลำดับการสร้างดังนี้

- วันที่ 1 ทรงสร้างแสงสว่าง เพื่อทำลายความมืด ส่วนสว่างเรียกว่า กลางวัน ส่วนมืดเรียกว่า กลางคืน
- วันที่ 2 ทรงสร้างฟากฟ้าอากาศ
- วันที่ 3 ทรงสร้างแผ่นดินและพืชผลทุกชนิดบนแผ่นดิน
- วันที่ 4 ทรงสร้างดวงอาทิตย์ประจำกลางวันสร้างดวงจันทร์และดวงดาวประจำกลางคืน
- วันที่ 5 ทรงสร้างสรรพสัตว์
- วันที่ 6 ทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นเจ้าของพืชและสัตว์เหล่านั้น
- วันที่ 7 ไม่ทรงสร้างอะไรถือเป็นวันสัปดาห์ มนุษย์ต้องหยุดการทำงานเหมือนพระเจ้า

11.4.3 เรื่องดวงวิญญาณ

ชาวยิวมีความเชื่อเกี่ยวกับการกลับฟื้นคืนมาใหม่ของดวงวิญญาณ โดยเชื่อว่าพระเจ้าได้ประทานความสุขทุกสิ่งให้แก่สัตว์โลกด้วยพระมหากรุณา และเชื่อว่าการกระทำของมนุษย์จะได้รับการพิพากษาในวันสุดท้ายแห่งการสิ้นโลก ผู้กระทำความดีพระเจ้าจะทรงนำไปสู่สวรรค์ ผู้กระทำความชั่วจะต้องไต่สะพานลงนรก เมื่อดับจิตดวงวิญญาณจะวนเวียนอยู่ใกล้ร่างเป็นเวลา 3 วัน ได้รับคำพิพากษาว่าจะให้ไปทางใด ก็จะไปทางนั้น สวรรค์มีอยู่ 7 ชั้น และนรกมีอยู่ 7 ชั้น

คติทางศาสนายิวในกาลต่อมาแบ่งออกเป็น 3 พวก ดังนี้

1. **ฟาริซี** เป็นพวกเชื่อมั่นในลัทธิและจารีตเก่าโดยเชื่อว่าสิ่งที่ปฏิบัติมาก่อนมีความสำคัญยิ่งกว่าจารีตในคัมภีร์

2. **ซาดดูคูส** เป็นพวกศาสนาปฏิรูป ทอดทิ้งการปฏิบัติพิธีกรรมโบราณเปลี่ยนแปลงให้เหมาะกับยุคสมัย

3. **เอสเซนเนส** เป็นพวกที่ประพฤติพรหมจรรย์อย่างเคร่งครัด ไม่ยอมแต่งงาน ชอบความสงบ ไม่นิยมพลีกรรม ไม่นิยมโรงสวด แต่นิยมบูชาแสงสว่าง เช่นดวงอาทิตย์และ ดวงไฟ

ศาสนายิวสอนง่าย ๆ ดังนี้

1. ร่างกายคือเปลือกของวิญญาณ
2. คนมีเก็บพระเจ้าไว้ในกระเป๋าค้นคนจนเก็บพระเจ้าไว้ในหัวใจ
3. อย่าแก้แค้นหรือผูกพยาบาทผู้ใดผู้หนึ่ง แต่จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง
4. อย่าโกรธแค้นพี่น้องของเจ้าแม้ด้วยใจคิด
5. อย่าก่อทุกข์ให้แม่ยายและเด็กกำพร้า
6. อย่าทำให้แขกผู้มาเยี่ยมรำคาญหรือรังแกเขา

11.4.4 พระเจ้าเป็นเจ้าสูงสุด

ยิวหรือฮีบรูเรียกพระเจ้าของตนเองว่า “พระยะเวห์” (Yahweh) หรือ “พระเยโฮวาห์” (Yehowah) ซึ่งแปลว่า “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น” พระเจ้าของฮีบรูนี้ก็คือพระเจ้าองค์เดียวกับ

¹ Hopfe, Lewis M. Religions of the World. 3rd ed, 1983 p. 329

พวกเซมิติก (Semitic) ในสมัยโบราณซึ่งเรียกว่า “เอล” (El) เราจะพบคำนี้บ่อยมากในวรรณคดีทางศาสนาของพวกฮีบรู นอกจากนี้ยังมีคำอื่นๆ อีก เช่น “เอล ชัดได” (El Shaddai) ซึ่งแปลว่า “พระเจ้าผู้ทรงพลัง” บางครั้งก็เรียกว่า “เอล เอลยอน” (El Elyon) แปลว่า “พระเจ้าอันสูงสุด” “เอล โอลัม” (El Olam) แปลว่า “พระเจ้าผู้เป็นนิรันดร์” และที่นิยมใช้กันมากที่สุดคือ “เอโลฮิม” (Elohim) ซึ่งแปลว่า “พระเจ้า”

แต่เดิมชาวฮีบรูไม่มีการสร้างวิหารถวายพระเจ้า แต่สร้างเต็นท์นัดพบ (Tent of Meeting) เป็นที่ประกอบพิธีทางศาสนา เมื่อพวกเขาไปที่ใดก็จะแบกหีบแห่งพันธสัญญา (The Ark of the Covenant) ไปด้วย ภายในหีบมีศิลาจารึกบัญญัติ 10 ประการ สองแผ่น เข้าใจกันว่าน่าจะเป็นแผ่นใหม่ที่โมเสสทำขึ้นมาในภายหลัง ส่วนศิลาจารึกบัญญัติ 10 ประการ ที่เป็นของเก่า นั้นโมเสสได้โยนใส่พวกฮีบรูแตกกระจายในตอนที่ยกลงมาจากเขา เพราะเห็นความไม่ดั่งามของพวกฮีบรูที่ทรยศต่อพระเจ้า

การสร้างค่ายบริสุทธิ์นี้ กระทำต่อเนื่องมาจนกระทั่งในรัชสมัยของพระเจ้าโซโลมอน (961-922 B.C.) จึงมีการสร้างวิหาร ซึ่งมีลักษณะรูปแบบคล้ายๆ กับรูปแบบวิหารของพวกคานาอัน มีสถานที่ไว้หีบพันธสัญญา มีห้องของพวกนักบวช มีลานกว้าง เป็นที่ทำพิธีกรรมและสังเวสตร์ ความคิดในการฆ่าสัตว์เพื่อสร้างความพอพระทัยให้กับพระเจ้าไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในสมัยของกษัตริย์โซโลมอนเท่านั้นแม้ในยุคก่อนหน้านี้ ซึ่งอาจย้อนขึ้นไปจนถึงยุคของอับราฮัมก็ยังนิยมฆ่าสัตว์เพื่อพิธีกรรมถวายพระเจ้า

ฮอพฟ์ เชื่อว่าศาสนาของพวกยิวหรือฮีบรูในยุคแรกๆ คงไม่ได้ มีแต่การสังเวสตร์เท่านั้น แต่อาจจะมีการฆ่ามนุษย์เพื่อสังเวพระเจ้าด้วย แม้แต่อับราฮัมเองก็เคยคิดที่จะฆ่าลูกชายของตัวเองเพื่อถวายพระเจ้า เรื่องราวในตอนนี้อ่านรายละเอียดได้ในคัมภีร์ไบเบิล ภาคพันธสัญญาเดิม บทปฐมกาล (Genesis)

11.5 บทบาทของศาสดาประกาศกในศาสนายิวหรือยูดา

คำว่า “ศาสดาประกาศก”¹ หรือ “ศาสดาพยากรณ์” (The Prophets) นี้ อาจารย์กีร์ติ บุกญูเจือ ได้ให้ความหมายว่า ผู้ประกาศซึ่งน่าจะประกาศคำสอนของตนเองหรือของผู้อื่นก็ได้

¹ พระคริสตธรรมไทย, สมาคม. พระคริสตธรรมคัมภีร์, 1993 หน้า 1360-1946.

ไม่จำเป็นต้องประกาศในนามของพระเจ้าเสมอไป ในศาสนายิวศาสดาประกาศมีส่วนสำคัญในการโน้มน้าวใจประชาชนให้เกิดศรัทธาในพระองค์เดียว มีหน้าที่ในการเผยแผ่ศาสนา แต่ไม่มีหน้าที่ทำพิธีกรรมทางศาสนา ศาสดาประกาศเหล่านี้ได้ช่วยให้ชาวยิวที่หมดความหวังเริ่มมีความหวังในพระเจ้า และเชื่อว่าพระองค์จะต้องส่งพระเมสสิอาห์ (Messiah) มาช่วยปลดปล่อยความทุกข์ยาก ศาสดาประกาศหลายคนได้ผลักดันทำนายเหตุการณ์มาเป็นระยะพร้อมกับให้ความหวังที่พวกเขาจะได้อยู่ในดินแดนอันอุดมสมบูรณ์ มีอิสราเอล มีความยิ่งใหญ่เหนือชาติอื่นทั้งหลาย เพราะพวกเขาเป็นชนชาติที่พระเจ้าได้เลือกแล้ว จะให้เป็นชาติยิ่งใหญ่ในอนาคต คำสอนของศาสดาประกาศแต่ละคนได้ส่งเสริมให้ยิวมีความอดทนมุ่งมั่น ที่จะสานความฝันให้เป็นความจริง พวกยิวจึงมีความผูกพันมั่นคง มีความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว และมีความรักเหนียวแน่นในชาติพันธุ์ของตน หลายครั้งที่พวกยิวตกเป็นทาสของชาติที่ใหญ่กว่าตน เมื่อใดที่พวกเขาเริ่มท้อแท้ก็จะเกิดศาสดาประกาศขึ้นมาช่วยกระตุ้นให้พวกเขาได้อดทนต่อไป และเมื่อใดที่พวกเขาเริ่มออกห่างจากพระเจ้า ศาสดาประกาศจะช่วยย้ำเตือนสติพวกเขา ศาสดาประกาศบางคนอาจใช้อิทธิพลเข้าช่วยเพื่อสร้างศรัทธาในพระเจ้า

ศาสดาประกาศซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีและมีบทบาทในการสอนศาสนา และทำนายเหตุการณ์ตามที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม มีดังนี้ คือ

1. **อิสยาห์ (Isaiah)** ได้สอนให้ยิวรู้ว่าพระยะโฮวาห์ไม่ใช่พระเจ้าของยิวเท่านั้น แต่เป็นพระเจ้าของทุกคน
2. **เยเรมีย์ (Jeremiah)** ได้ชักชวนให้พวกอิสราเอลและพวกยูดาห์กลับมานับถือพระเจ้า มิฉะนั้นพวกเขาจะต้องถูกโทษ ในการที่ทอดทิ้งพระองค์แต่กลับไปนับถือพระเจ้าของผู้อื่น
3. **เอเสเคียล (Ezekiel)** ได้ทำนายว่า พวกอิสราเอลจะกระทำความผิดในเยรูซาเล็ม กล่าวคือ กระทำการบูชาพระเจ้าอื่นที่ไม่ใช่พระยะโฮวาห์ และพระเจ้าจะลงโทษคนเหล่านี้ ผู้กระทำความบาปจะต้องตายแต่ถ้าคนใดกลับตัวกลับใจพระเจ้าจะให้ภัยแก่คนเหล่านั้น นอกจากนี้ท่านยังได้ทำนายว่ากรุงเยรูซาเล็มจะแตก แต่หลังจากนั้นอิสราเอลและยูดาห์จะได้รวมกันอีก
4. **ดาเนียล (Daniel)** ความสามารถของศาสดาประกาศท่านนี้ คือ สามารถทำนายฝันให้ พระเจ้าเนบูคัดเนสซาร์ โดยทำนายว่า ต่อไปพระองค์จะยิ่งใหญ่กว่ากษัตริย์ทั้งปวง และได้ทำนายอีกครั้งหนึ่งว่าอาณาจักรของพระองค์จะต้องถูกแบ่งให้คนมีเดียและคนเปอร์เซีย

5. **โฮเซยา (Hoshea)** ได้ทำนายว่าพวกยิวเมื่อหนีจากพระเจ้าแล้ว ต่อไปเขาจะกลับมานับถือพระเจ้าอีก และได้เผยความผิดของยิวที่บังอาจไปกราบไหว้พระเจ้าของคนอื่น
6. **โยเอล (Joel)** ได้ทำนายว่าอาณาจักรของยูดาห์จะฟื้นอีกครั้งและกรุงเยรูซาเล็มจะเป็นที่อาศัยของคนทุกชาติพันธุ์
7. **อาโมส (Amos)** ได้ทำนายว่าอาณาจักรยูดาห์จะถูกพระเจ้า ทำลายด้วยไฟ และพวกอิสราเอลจะถูกลงโทษ เพราะความเห็นแก่ตัวและความโลภ พวกเขาสอบกระทำการลามกหยาบเข้า บุตรและบิดาเข้าหาหญิงคนเดียวกัน พวกเขาดูถูกคนจน และดื่มสุราในสถานที่ของพระเจ้า พวกเขาเอาใจออกห่างจากพระเจ้า พระเจ้าจึงต้องลงโทษด้วยตึกแทน ไฟและสายดิ่ง
8. **โอบาดีห์ (Obadiah)** ได้ทำนายว่าเมืองเอโดมจะถูกทำให้ต่ำต้อย
9. **โยนาห์ (Jonah)** ได้ทำนายว่านครนีนะเวห์จะถูกทำลาย
10. **มีคาห์ (Micah)** ได้กล่าวโทษบรรดาผู้นำของอิสราเอล และได้ทำนายว่าพระเจ้าทรงครอบครองทั่วสากล
11. **นาฮูม (Nahum)** ได้สอนชาวยิวได้สำนึกถึงอำนาจของพระเจ้าโดยเฉพาะเวลาที่พระองค์ทรงพิโรธ
12. **ฮะบากุก (Habakkuk)** ได้ทำนายว่าผู้ทำชั่วจะถูกลงโทษ ผู้ทำดีและซื่อสัตย์จะดำรงอยู่
13. **เศฟันยาห์ (Zephaniah)** ได้ทำนายว่าพระเจ้าจะทำลายเอธิโอเปีย อัสซีเรีย นีนะเวห์ พระองค์จะทำให้เมืองโสโดมและโกโมราห์เป็นบ่อเกลือ และพระองค์จะปกป้องอิสราเอลรวมยิวที่เคยแตกให้เป็นพวกเดียวกัน ทำให้มีชื่อเสียงและเป็นที่สรรเสริญของคนทั่วโลก
14. **ฮักกัย (Haggai)** ได้ประกาศให้ชาวยิวได้รู้ว่าเขาได้รับพระวณะจากพระเจ้าให้มาบอกชาวยิวได้รู้ว่าพวกเขาจะต้องสร้างวิหารให้แก่พระองค์
15. **เศคาริยาห์ (Zechariah)** ได้ทำนายว่าเยรูซาเล็มจะได้ฟื้นขึ้นและพระองค์จะไถ่ชนชาติของพระองค์ให้ถึงความรอด
16. **มาลาคี (Malachi)** ได้ทำนายว่าวันพิพากษาได้ใกล้เข้ามาแล้ว

11.6 หลักความเชื่อและจุดหมายสูงสุด

เกี่ยวกับการสร้างโลก¹

ในคัมภีร์ปฐมกาล ได้กล่าวถึงการสร้างโลกของพระยะโฮวาห์ ไว้ดังนี้

วันแรกทรงสร้างกลางวันและกลางคืน วันที่ 2 ทรงสร้างฟ้า วันที่ 3 ทรงสร้างแผ่นดิน วันที่ 4 ทรงสร้างดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆ วันที่ 5 ทรงสร้างสัตว์ นก และปลานานาพันธุ์ วันที่ 6 ทรงสร้างมนุษย์ทั้งชาย – หญิง ให้มาเป็นเจ้าของสัตว์ นก ปลา และพืชพันธุ์ต่างๆ และวันที่ 7 ทรงหยุดสร้าง และทรงตั้งวันที่ 7 ให้เป็นวันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์

ในวันที่ทรงสร้างมนุษย์ พระยะโฮวาห์ทรงปั้นมนุษย์ขึ้นมาด้วยก้อนดินที่มีรูปร่างคล้ายพระองค์ และทรงระบายลมปราณเข้าไปทางจมูก มนุษย์จึงมีชีวิตขึ้นมา แล้วทรงให้มนุษย์อยู่ในสวนเอเดน มนุษย์คนแรกที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นให้ชื่อว่าอาดัม แปลว่าก้อนดิน ต่อมาทรงสร้างผู้หญิงคนหนึ่งขึ้นมาจากซี่โครงของอาดัมให้เป็นภรรยาของอาดัมผู้หญิงคนแรกนั้นชื่อว่าอีวา เพราะเป็นมารดาของปวงประชาที่มีชีวิต อาดัมกับอีวาอยู่ในสวนสวรรค์เอเดนอย่างมีความสุข ต่อมาจึงไปยุให้อาดัมและอีวากินผลไม้ที่พระเจ้าทรงห้าม พระเจ้าจึงทรงสาปให้งูต้องเลื้อยคลานแทนที่จะเดินด้วยเท้าและให้เป็นศัตรูกับผู้หญิงตลอดไป ส่วนผู้หญิงก็ต้องมีความทุกข์มากกว่าผู้ชาย นอกนี้ทั้งอาดัมและอีวาก็ถูกสาปให้มีบาปตกทอดสู่เผ่าพันธุ์มนุษย์ตลอดไปอีกด้วย

เกี่ยวกับน้ำท่วมโลก²

ในคัมภีร์ปฐมกาลเช่นกัน ได้เล่าถึงน้ำท่วมโลกไว้ว่า เมื่อมีมนุษย์เผ่าพันธุ์อาดัมอีวามากขึ้น มนุษย์ได้ทำความชั่วมากขึ้นทุกที จนพระยะโฮวาห์เห็นว่า โลกเต็มไปด้วยความชั่ว ควรที่จะล้างโลกสักทีหนึ่ง จึงทรงเนรมิตเรือขึ้นมา 1 ลำ ให้โนอาห์และครอบครัวตลอดถึงสัตว์อย่างละคู่อยู่บนเรือลำนั้น แล้วจึงทรงบันดาลให้ฝนตก 40 วัน 40 คืน น้ำจึงท่วมโลก ทุกสิ่งทุกอย่างจมน้ำตายหมด ยกเว้นโนอาห์และครอบครัว ตลอดถึงสัตว์ที่พระเจ้าช่วยเหลือเท่านั้น และเมื่อ

¹ องค์การเผยแผ่พระคริสตธรรม. พระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิม ฉบับ 1971 : คัมภีร์ปฐมกาล, 2514 หน้า 1-3.

² องค์การเผยแผ่พระคริสตธรรม. พระคริสตธรรมคัมภีร์ ภาคพันธสัญญาเดิม ฉบับ 1971 : คัมภีร์ปฐมกาล, 2514 หน้า 13-14.

น้ำเลิกล้วนแล้ว พระยะโฮวาห์ได้ตรัสกับโนอาห์ว่า เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้าว่า จะไม่ทำลายมนุษย์และสัตว์โดยบันดาลให้น้ำท่วมโลกอีก และจะไม่ให้มีน้ำมาท่วมทำลายโลก อีกต่อไปจึงทรงตั้งรุ้งไว้เหนือเมฆ เพื่อเป็นเครื่องหมายพันธสัญญาระหว่างพระองค์กับโลก คือ トラบที่พระองค์ทรงเห็นรุ้ง ก็จะทำให้พระองค์ระลึกถึงพันธสัญญาตลอดไป ชาวฮีบรูเชื่อว่าโนอาห์ ผู้นั้น ได้เป็นบรรพบุรุษของอับราฮัม ปฐมบรรพบุรุษของยิวนั่นเอง

เกี่ยวกับชีวิตในโลกหน้าและจุดหมายสูงสุดของชีวิต¹

ศาสนายิวเชื่อว่า คนตายแล้วไม่สูญ วิญญาณจะคอยวันพระเจ้าตัดสินโลก แต่รายละเอียด เรื่องโลกหน้าหรือเรื่องนรกสวรรค์ไม่มีกล่าวไว้ในคัมภีร์โตราห์ เรื่องดังกล่าวเพิ่งจะมีขึ้นใน สมัยหลังที่ชาวยิวได้ติดต่อกับคนที่นับถือศาสนาอื่น โดยมีใจความว่าผู้ตายที่ทำความดีไว้ เมื่อถึงวันตัดสินโลก พระเจ้าจะทรงตัดสินให้มีชีวิตชั่วนิรันดร์อยู่กับพระเจ้า และเพื่อนเทวดา ทั้งหลายอย่างมีความสุขบนสวรรค์ (Shekhinah) ผู้ที่เกิดในสวรรค์แล้วจะไม่มีกายเนื้ออีกต่อไป แต่จะเป็นกายทิพย์หรือวิญญาณ ไม่ต้องมีภาระต้องกินต้องดื่ม ไม่มีการสืบพันธุ์ ไม่ต้องทำ ธุรกิจทุกอย่าง ไม่ริษยา ไม่เกลียด ตลอดทั้งไม่มีการแข่งขันกัน เทพทุกองค์จะสวมมงกุฏ นั่งเสวยสุขในสวรรค์ ส่วนคนชั่วตายไปแล้วจะถูกตัดสินให้ตกนรก (Gehinnon) ทนทุกข์ ทรมาณตลอดไป โดยไม่มีโอกาสได้กลับมาเกิดอีก แต่มีบางคัมภีร์บอกว่าจะมีเมสไซอาห์ มาอุปติในโลก และจะช่วยให้สัตว์นรกได้พ้นทุกข์ต่อไป

11.7. สถานที่ทำพิธีกรรมและนักบวช

แต่เดิมมาพวกบรรพบุรุษของยิว คืออิบรูไม่เคยสร้างโบสถ์ เมื่อทำพิธีกรรมทางศาสนา พวกเขาจะทำในเต็นท์ใดเต็นท์หนึ่งซึ่งเรียกว่า “เต็นท์นัดพบ” (Tent of Meeting) ภายใน ประดิษฐานหีบพันธสัญญา (The Ark of the Covenant) ภายในหีบมีแผ่นหินสองแผ่นจารึกบัญญัติ 10 ประการ เมื่อพวกยิวเร่ร่อนไปที่ใด พวกเขาจะแบกหีบนี้ไปด้วยเหมือนกับมีพระเจ้าอยู่ใกล้ ตัวทำให้เกิดความอบอุ่น และไม่กล้าทำผิดทางศีลธรรม เมื่อพักที่ใดก็จะกางเต็นท์ให้กับหีบ พันธสัญญาแยกต่างหากจากที่พัก ใช้เป็นที่นัดพบทำพิธีกรรมทางศาสนา ตลอดจนสวดมนต์ ร่วมกัน ยิวเริ่มมาสร้างวิหารในสมัยของกษัตริย์ โซโลมอน (Solomon) โดยมีรูปแบบเหมือนกับวิหารของพวกคานาอัน

¹ Tiwari Nath Kedar. Comparative Religion, 1983 p.122-123.

ต่อมาวิหารที่สร้างในสมัยของกษัตริย์โซโลมอนได้ถูกทำลายไป จนกระทั่งในภายหลังพวกยิวได้สร้างสถานที่ทำพิธีกรรมตามแบบฉบับของพวกตนเรียก “สถานที่นมัสการ” (Synagogue) อันเป็นที่ชุมนุมทางศาสนาแต่ละกลุ่มของพวกยิวจะปกครองตนเองโดยมีพวกแรบไบ (rabbi) ซึ่งฮอฟฟ์¹ ได้ให้ความหมายไว้ว่า “ครูของฉัน” (my master) ทำหน้าที่ตีความบทบัญญัติ ทั้งนี้เพราะศาสนายิว เชื่อว่าคัมภีร์โตราห์นั้นไม่ได้เกิดจากมนุษย์ แต่เป็นพระวจนะของพระเจ้า จึงจำเป็นต้องมีบุคคลที่มีเวลามากพอที่จะศึกษาคัมภีร์อย่างละเอียด มีความสนใจอย่างจริงจัง มีความฉลาด และมีความสามารถที่จะถ่ายทอดความรู้นี้ให้แก่ผู้อื่นได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์

ดังนั้น แรบไบ ก็คือผู้เชี่ยวชาญทางศาสนานั้นเอง แต่ไม่ใช่ผู้ที่ทำพิธีทางศาสนาเพราะหน้าที่นี้เป็นของพวกยิวตระกูลเลวี (Levites) ซึ่งแต่เดิมมาในอดีตพวกเลวี ทำหน้าที่ทางศาสนาในตำแหน่งปุโรหิตมีหน้าที่ปฏิบัติงานต่างๆ ภายในเต็นท์นัดพบ เช่น ดูแลหีบพระบัญญัติ ดูแลโต๊ะ คันประทีป แท่นบูชา เครื่องใช้นมัสการ การถวายอาหาร การดูแลน้ำมันตามตะเกียง นอกจากนี้ยังต้องทำหน้าที่ห้ามหีบพระบัญญัติเร่ร่อนไปตามถิ่นต่างๆ ตระกูลเลวีทำหน้าที่นี้ต่อเนื่องกันมาช้านานจนกระทั่งปัจจุบันนี้นักบวชยิวจะต้องมาจากตระกูลเลวี ส่วนพวกแรบไบนั้นอาจเป็นใครก็ได้ แต่ต้องเป็นฆราวาสที่มีความเชี่ยวชาญ มีความรู้ความสามารถในการตีความพระคัมภีร์

11.8 พิธีกรรมที่สำคัญ

1. วันสะบาโต (Sabbath)

ศาสนายิวเชื่อว่าพระเจ้าสร้างโลกใน 6 วัน วันที่เจ็ดพระเจ้าได้สร้างทุกอย่างสำเร็จหมดแล้วจึงหยุดในวันนี้ และให้วันที่เจ็ดเป็นวันที่จิตสงบ เพื่อระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้า วันนี้เริ่มตั้งแต่ตอนเย็นพระอาทิตย์ตกของวันศุกร์ไปจนกระทั่งถึงตอนเย็นพระอาทิตย์ตกของวันเสาร์ ชาวยิวจะจัดทำพิธีภายในบ้านด้วยการจุดเทียนและสวดมนต์ จากนั้นจะนำอาหารที่ดีที่สุดมาเลี้ยงกันในตอนเย็นวันศุกร์ แล้วอวยพรด้วยการราดเหล้าไวน์บนขนมปัง พอถึงวันเสาร์ตอนเช้าทุกคนจะเข้าสถานที่นมัสการ (Synagogue) เพื่อฟังธรรม อ่านพระคัมภีร์โตราห์ ชาวยิวอนุรักษ์บางกลุ่มจะถูกห้ามเปิดไฟ ห้ามขับขี่ยานพาหนะ ห้ามสูบบุหรี่ ห้ามใช้เงิน แต่กระทำได้ให้สงบเหมือนกับการเข้าเงียบหรือการทำสมาธิ

¹ Hopfe, Lewis M. Religions of the World. 3rd ed, 1983 p.334.

2. เทศกาลอพยพ (Passover)

เทศกาลนี้เริ่มในวันที่ 15 ตามปฏิทินของพวกฮีบรู ประมาณเดือนนิซัน (Nisan) ซึ่งอยู่ในราวเดือนมีนาคม ถึงเมษายน เทศกาลนี้มีทั้งหมด 8 วัน การจัดเทศกาลนี้เพื่อระลึกถึงการที่พวกฮีบรูได้อพยพออกจากอียิปต์ พ้นจากความเป็นทาสไปสู่ความเป็นไท เร่ร่อนหาถิ่นแดนที่พระเจ้า ทรงประทานให้ในสองคืนแรกของเทศกาลนี้จะมีการเลี้ยงอาหารภายในครอบครัว อาหารนั้นได้แก่ ขนมปังไม่มีเชื้อ แกะย่าง ผักขม ฯลฯ

3. งานฉลองพืชผลครั้งแรก หรือพิธีชาวูออต (Shavuot)

งานนี้กระทำหลังจากเทศกาลอพยพแล้ว 50 วัน ตามปฏิทินของฮีบรูอยู่ในช่วงประมาณเดือน พฤษภาคม ถึง มิถุนายน ซึ่งเรียกว่าเดือนสิวัน (Sivan) เป็นการฉลองให้กับการเก็บเกี่ยวพืชผลในไร่ครั้งแรก ในขณะเดียวกันวันนี้จะตรงกับวันที่โมเสสได้รับบัญญัติ 10 ประการที่ภูเขาซีนาย (Mt. Sinai) ชาวยิวจะตกแต่งสถานที่นั้สการ (Synagogue) และบ้านเรือนอย่างสวยงาม โดยใช้ดอกไม้ และต้นไม้มาประดับอย่างเต็มที่เพื่อแสดงความอุดมสมบูรณ์ที่พระเจ้าได้ประทานมาให้

4. วันปีใหม่ หรือ รอส ฮาซานาห์ (Rosh Hashanah)

วันปีใหม่นิยมนิยมฉลองกันในวันแรก และวันที่สองของเดือนติชเร (Tishre) คือ อยู่ในช่วงระหว่างเดือนกันยายน ถึง เดือนตุลาคม ในวันนี้จะมีการสวดมนต์และฉลองกันด้วยขนมหวาน เพื่อว่าปีใหม่ที่มาถึงนี้ได้หวานชื่นและได้รับสิ่งที่สมหวัง

5. วันชดใช้บาป หรือวันแห่งการแก้ไขความประพฤติ (The Day of Atonement)

ศาสนายิว เรียกวันนี้ว่า “ยอม คิปปูร์” (Yom Kippur) และเชื่อกันว่าวันนี้เป็นวันที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดเพราะมีการยกเลิกบาปและคืนดีต่อกัน อีกทั้งเป็นโอกาสดีที่ทุกคนจะได้สร้างกุศล นิยมฉลองกันในวันที่ 10 ของเดือนติชเร (Tishre) ในวันนั้นชาวยิวจะหยุดงาน หยุดกินอาหาร และไม่ดื่มอะไรทั้งสิ้นแต่จะไปชุมนุมกันที่สถานที่นั้สการ (Synagogue) เพื่อสวดมนต์และอภัยบาปต่อกัน

6. งานพิธีกรรมซุกคอต (Sukkot)

เริ่มต้นในวันที่ 15 ของเดือนติชเร แต่เดิมมาเป็นงานฉลองพืชผลในฤดูใบไม้ร่วง ต่อมาได้เป็นการฉลองเพื่อระลึกถึงวิถีชีวิตของยิวที่ต้องอพยพเร่ร่อน และต้องผูกพันชะตาชีวิตอยู่กับพระมหากษัตริย์ของพระผู้เป็นเจ้าพิธีนี้นิยมจัดในบ้านและจำลองสภาพชีวิตที่เคยเดินทางอยู่ในทะเลทราย

7. งานเลี้ยงปูริม (Purim) หรือวันแห่งโชคชะตา (The Feast of Lots)

งานเลี้ยงฉลองนี้ตรงกับวันที่ 14 ของเดือน อาดาร์ (Adar) คืออยู่ในช่วงเวลาระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนมีนาคมเป็นวันที่ระลึกถึงชัยชนะของพวกยิวที่มีต่อศัตรูนอกศาสนาเป็นวันรื่นเริงวันหนึ่ง ที่มีการแลกของขวัญกันและเลี้ยงฉลองกันด้วยอาหารมื้อพิเศษ นอกจากนี้อาจจะแจกของให้แก่ผู้ยากไร้ด้วย

8. พิธีกรรมเข้าสู่หนัด

พิธีนี้กระทำเมื่อเด็กชายมีอายุ 8 วัน พวกเขาจะถูกนำเข้าไปประชุม จากนั้นผู้ทำสุหนัตซึ่งเรียกว่าโมเฮล (Mohel) จะทำการขลิบหนังหุ้มปลายองคชาติ ในขณะที่เดียวกันก็มีการสวมมนต์ให้เด็กด้วยจึงจะถือว่าเด็กนั้นได้พ้นบาป

9. พิธีบาร์ มิตซวาท் (Bar Mitzvah)

งานนี้ไม่ใช่เทศกาลประจำปี แต่มีความสำคัญต่อวิถีชีวิตในสังคมยิว กล่าวคือ เด็กชายยิวเมื่ออายุ 13 ปี จะต้องเข้าพิธีเพื่อแสดงว่าพวกเขาได้ก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่หลังจากที่ผ่านพ้นอายุ 13 ปีไปแล้ว ในวันสะบาโตต่อมา เขาจะต้องอ่านพระคัมภีร์ที่สถานที่นมัสการ(Synagogue) และมีโอกาสที่จะได้แสดงสุนทรพจน์ทางศาสนา ในวันนี้จะมีการให้ของขวัญแก่ผู้ที่มีอายุครบ 13 ปี

10. พิธีแต่งงาน (Kiddushin)

พิธีแต่งงานของยิวเรียก “คิตดูชิน” จัดว่าเป็นพิธีที่มีความสำคัญมาก เพราะเป็นการเพิ่ม

ผลผลิตตามเจตจำนงของพระผู้เป็นเจ้า และเป็นการสัญญาระหว่างคน 2 คน ที่จะใช้ชีวิต
ร่วมกันอย่างซื่อสัตย์ ฉะนั้นจึงต้องมีสักขีพยาน และมอบของมีค่าคือแหวน เพื่อเป็นพยานรัก
โดยเจ้าบ่าวเป็นผู้ให้แก่เจ้าสาว จากนั้นจึงดื่มไวน์ร่วมแก้วเดียวกัน เสร็จแล้วเจ้าสาวจะทาบแก้ว
และมอบเอกสารการแต่งงานให้เจ้าบ่าว

11. พิธีไวท์ทักซ์

พิธีนี้เริ่มตั้งแต่ทำศพผู้ตายให้สะอาดแล้วแต่งตัวด้วยชุดขาว จากนั้นนำไปทำพิธีศพให้เร็ว
ที่สุดจึงจะไวท์ทักซ์ 7 วันหลังจากทำพิธีฝังศพแล้ว ผู้ไวท์ทักซ์ จะต้องนั่งสงบเสงี่ยมภายในบ้าน
ยกเว้นวันสะบาโตจะต้องไปสถานนมัสการเพื่อสวดมนต์ บางแห่งอาจจะไวท์ทักซ์อีก 11 เดือน

ในการฝังศพนี้จะมีการสลักชื่อบนป้ายหินในสุสาน เพื่อระลึกถึงผู้ตาย และเมื่อครบรอบ
ทุกปีญาติพี่น้องจะต้องไปที่สุสานของผู้ตายเพื่อสวดมนต์ให้

12. พิธีสวดมนต์

พวกยิวสวดมนต์ 3 เวลา คือ เวลาเช้า เวลาบ่าย และเวลาเย็น ซึ่งอาจจะสวดที่ใดก็ได้ เพื่อ
ผูกจิตของตนให้แนบแน่นกับพระเจ้า

11.9 นิกายในศาสนา

ศาสนายิวมีนิกายที่สำคัญ 4 นิกาย ดังนี้

1. **นิกายออร์ทอดอกซ์** เป็นพวกหัวเก่า ถือคัมภีร์โตราห์หรือกฎบัญญัติ ได้แก่คัมภีร์
5 เล่มแรกของพันธสัญญาเดิม นิกายนี้เคร่งครัดมาก ปฏิบัติตามตัวหนังสือ และพวกนี้เชื่อว่า
อิสราเอลเป็นมาตุภูมิของตน

2. **นิกายปฏิรูป** เป็นนิกายที่นับถือกันในกลุ่มปัญญาชนสมัยใหม่ นิยายนี้มีความเห็นว่า
คัมภีร์และกฎหมายต่างๆ อาจปรับปรุงแก้ไขได้ ไม่ใช่ถือกันตามตัวหนังสือในคัมภีร์ต้องมีการ
ปรับปรุงแก้ไขให้เข้ากับชีวิตและความเป็นไปของสังคมในปัจจุบัน กฎอันใดที่ไม่เหมาะสมกับ
สังคมสมัยใหม่ก็ควรยกเลิกเสีย พิธีกรรมต่างๆ ทำกันอย่างรวบรัด นิกายนี้เชื่อว่า ศาสนายิว
ต้องเป็นศาสนาสากลของโลก นิกายนี้ไม่เชื่อเรื่องการเสด็จมาของพระเมสสิอาห์และการสร้าง
ประเทศอิสราเอลใหม่

3. **นิกายอนุรักษนิยม** เป็นนิกายที่ประนีประนอมความคิดระหว่าง 2 นิกายแรกโดยถือศาสนาฮิวเป็นแก่นแท้ของชีวิตชาวยิวทุกคน ต้องพยายามยึดมั่นในขนบธรรมเนียมและจารีตประเพณีเก่าๆ ให้มาก แต่ในส่วนที่ล้าสมัยก็อาจปรับปรุงใหม่ได้

4. **นิกายบูรณปฏิสังขรณ์** เป็นนิกายที่แยกมาจากนิกายอนุรักษนิยม เป็นนิกายที่มีหัวรุนแรงมาก เพราะได้รับอิทธิพลจากลัทธิปรัชญาแบบปฏิบัตินิยม และธรรมชาตินิยมในสหรัฐอเมริกา นิกายนี้ถือเรื่องเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและความเชื่อได้อย่างเต็มที่

11.10 สัญลักษณ์ของศาสนา

ศาสนายิวใช้เครื่องหมายเดิม คือเชิงเทียน 7 กิ่ง แต่ปัจจุบันใช้รูปสามเหลี่ยมซ้อนกัน 2 รูปเป็นดาว 6 แฉก ซึ่งเป็นตราเครื่องหมายประจำของกษัตริย์ดาวิด และเป็นเครื่องหมายในผืนธงชาติอิสราเอลด้วย นอกจากนี้แล้ว ชาวยิวถือว่ามหาวิหาร ณ กรุงเยรูซาเลมที่กษัตริย์โซโลมอนทรงสร้างขึ้น ก่อนคริสต์ศักราช 900 ปี เป็นเครื่องหมายศักดิ์สิทธิ์ ขณะนี้เหลือแต่ซากกำแพง เรียกว่า กำแพงร้องไห้ (Wailing Wall) เป็นสถานที่ชาวยิวทั่วโลกต่างหลั่งไหลกันไปไหว้ ถือว่ากำแพงนี้เป็นสัญลักษณ์แห่งความเป็นเอกภาพของชาวยิว ชาวยิวจะจูบกำแพงนี้แล้วขบศีรษะกับกำแพงร้องไห้ เพื่อรำลึกถึงความยิ่งใหญ่ของชาติยิวในอดีต โดยเฉพาะในวันศุกร์

11.11 ฐานะของศาสนาในปัจจุบัน

ดังแสดงมาแล้วว่า ศาสนายิวเป็นศาสนาของชนชาวยิว คือมีแต่ชาวยิวเท่านั้นที่นับถือศาสนา นี้ จะมีชนชาติอื่นที่นับถือศาสนายิวอยู่บ้าง แต่ก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น อนึ่งชาวยิวก็มีได้มีแต่ในประเทศอิสราเอล หากแต่มีกระจัดกระจายอยู่ทั่วไป ดังนั้นศาสนิกของศาสนายิวจึงมีทั้งในประเทศอิสราเอลและต่างประเทศ กล่าวคือในสหรัฐอเมริกาประมาณ 5 ล้านคน ในแคนาดาประมาณ 1 ล้านคน ในทวีปยุโรปประมาณ 3 ล้าน 5 แสนคน และในทวีปเอเชียประมาณ 3 ล้านคน ซึ่งในจำนวนนี้เกือบทั้งหมดอยู่ในประเทศอิสราเอล เพราะฉะนั้นศาสนิกของศาสนายิวจึงมีทั้งหมดประมาณ 12-13 ล้านคน จำนวนศาสนิกของศาสนายิวเพิ่มมากขึ้นทุกปี นับตามการเพิ่มของประชากรยิว และในวงการศาสนายิวดูจะไม่สนใจที่จะเผยแผ่ศาสนายิวให้กว้างขวางออกไปแก่คนภายนอก แต่ดูจะพอใจที่จะเผยแผ่ไปในหมู่ชาวยิวเท่านั้น ดังนั้นจำนวนศาสนิกของศาสนายิวจึงไม่อาจเปรียบเทียบกับชาวคริสต์หรืออิสลามได้ทั้งๆ ที่ทั้ง 2 ศาสนาหลังมีกำเนิดมาจากศาสนายิวก็ตาม

กิจกรรม

หลังจากนักศึกษาได้ศึกษา บทที่ 11 ศาสนายิว จบโดยสมบูรณ์แล้ว

โปรดทำแบบฝึกปฏิบัติประกอบวิชาศาสนศึกษา บทที่ 11 แล้วจึงศึกษาในบทที่ 12 ต่อไป

